

SAYI: 5 OCAK - ŞUBAT

ÖYLE OLSUN

DERGİ

BİRAZ KÜLTÜR * BİRAZ SANAT * BOLCA EDEBİYAT

BEN BİR AÇAYIP OLDUM

SAİT FAİK
ABASIYANIK

SİNEM İNCECİK * ÜLKÜ ACAR CİNER * AYLİN AKGÜL * KADİR TURAN * ZEHRA ERDİN * ATILLA BUĞRA
BERFİN YUSUFHAN * BANU BAYRAKTARBAŞI ÜCEL * AYŞEN GÜRLER YILDIRIM * SİNEM KARAÇUHA
TUĞÇE HEPKARADAGİDEN ÖZDEŞ * AYŞE BAYAZİT * AYSEL ŞEN * EMEL BULUT * SAYHA DEVELİ
SERDAR YILDIRIM * ŞEYDA AYDIN * ÖZLEM KAZANCIOĞLU * AHMET EMRE KOCABAŞ * SİBEL FERİK

ÖYLE' OLSUN

ÖYLE' OLSUN

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Atilla Buğra

KREATİF DİREKTÖR

Ertan Sayer

YAYIN KURULU

Atilla Buğra

Ülkü Acar Ciner

Sinem İncecik

Berfin Yusufhan

EDITÖRLER

Sinem İncecik

Sinem Karaçuha

Aslı Can

Atilla Buğra

Sosyal Medya Sorumlusu

Aslı Çetin

Yayın Türü

İki Aylık E-Dergi

İletişim

bilgi@oyleolsun.com

www.oyleolsun.com

oyleolsundergi

Merhaba sevgili okuyucular,

Öyle Olsun ailesi olarak, 5. sayımızla yine sizlerle birlikte olmanın sevincini yaşıyoruz.

Bu sayımızdaki kapak konuğumuz, Türk edebiyatının en güçlü, en içten, en samimi kalemlerinden, öyküleri deniz kokan bohem yazarımız **Sait Faik Abasıyanık**. 2021 yılının bu ilk sayısında yine kitap tanıtımları, anılar, makaleler, öykülerle birlikte; yazarlarımızla yapmış olduğumuz yeni yıl röportajları da sizleri bekliyor.

2020 yılı hepimiz ve tüm dünya için oldukça zor bir yıl oldu. Yaşadığımız kısıtlama ve karantina dolu günlerde sizlerin keyifli, edebiyatla dolu zamanlar geçirmesini amaçladık. Sizlerden gelen güzel geri dönüşlerle hep daha iyiyi sunmaya çaba gösterdik.

Yaşadığımız bu pandemi dönemi hepimize farklı şeyler öğretti. Sevdiklerimizi görmenin, onlara sarılamamanın ne kadar önemli olduğunu, her şeyin bir anda avuçlarımızdan kolaylıkla kayıp gidebileceğini ve yaşadığımız her anın ne kadar da kıymetli olduğunu anladık. Aslında hayattaki belki de en önemli şeyin sevgi olduğunu...

Sait Faik'in de dediği gibi;

"Yalnızlık dünyayı doldurmuş. Sevmek, bir insanı sevmekle başlar her şey. Burada her şey bir insanı sevmekle bitiyor."

Yaşanan tüm olumsuzlukların geride kaldığı, sevdiklerinize yine sınırsız sarılacağınız, sağlıklı ve umut dolu yeni bir yıla, sevgiyle...

Sinem İncecik

Editör

@sineminkitapguncesi

ÖYLE OLSUN

4 **Kapak Konusu: Sait Faik**
Ülkü Acar Ciner

8 **Milena'ya Mektuplar**
Aylin Akgül

9 **Bir Fikrim Var!**
Kadir Turan

12 **Doğan Günden Daha Güzel Bir Kadın**
Zehra Erdin

14 **İkinizin Yerine Beşimiz**
Atilla Buğra

17 **Deliliğe Övgü**
Berfin Yusufhan

18 **Alzaymır Beni Döver**
Banu Bayraktarbaşı Ücel

20 **Joshua Bell**
Ayşen Gürler Yıldırım

21 **HOŞ GELDİN 2021**

24 **Suç Şarkı Ceza İdam**
Sinem Karaçuha

26 **Ahh Sevda!**
Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş

29 **Kayıp Fotoğraf**
Ayşe Bayazıt

31 **Büyük Kırık**
Berfin Yusufhan

32 **Lazzaro Felice**
Aysel Şen

33 **Özgürlüğümüz Yoksa Yalnızlığımız Mıdır?**
Emel Bulut

35 **Nasıl Evlenirsin Bu Lisanla?**
Atilla Buğra

37 **Kraliçe**
Sayha Develi

38 **Serçe**
Serdar Yıldırım

40 **Gotik Bir Aşk Hikayesi**
Şeyda Aydın

42 **Hayalet Hikayeleri**
Ülkü Acar Ciner

43 **Yabancı**
Özlem Kazancıoğlu

44 **Sessizlik**
Ahmet Emre Kocabaş

45 **Nen Var Kuzum?**
Atilla Buğra

46 **Nefesimin Umudu**
Sibel Ferik

47 **Ne demiş?**
Sinem Karaçuha

“Hayatı toz pembe görmeyen edebiyatçı.”

SAİT FAİK ABASIYANIK

“Edebiyatın bir heves, bir arzudan çok bir ihtilalin fışkırması olduğunu bilmez değilim fakat her heveskâr gibi ben de içimde bir ihtilal varmış gibi yazı yazdım... Bugün size gönderdiğim şu yazılar da o günlerin atılmayan, yırtılmayan mahsulü.”

Üç şiirinin yanına bu yazıyı ilişitirerek 1928 yılında **Meş'ale Dergisi**'ne gönderen yine de yayınlandığını göremeyen üstat, Türk edebiyatının ünlü isimlerinden **Sait Faik Abasıyanık**.

O yıllarda kıymeti anlaşılmasa da, yılmadan içindeki ihtilali serbest bırakıp yazmaya devam eden büyük usta, Türk edebiyatına kazandırdıklarının yanı sıra, ölümünün üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ kaleminin bereketini üzerimize yağıdırmaya devam ediyor.

Asıl adı Mehmet Sait olan ve Abasizzadeler olarak bilinen köklü bir aileden gelen Sait Faik Abasıyanık, 18 Kasım 1906 tarihinde Adapazarı'ndaki dede evinde doğar. 1910 - 1913 yıllarını Karamürsel'de deniz kıyısında geçirdikten

sonra -ki Sait Faik'in öykü ve şiirlerinde geçen deniz, balık, balıkçı aşkının temellerinin o yıllarda atılmış olduğu düşünülmektedir- anne ve babası ayrı yaşama kararı alırlar.

Böylece babasının ailesi ile yaşamaya başlayan Sait Faik, annesini haftada bir defa görmeye başlar. (Belki de daha sonraları annesine olan düşkünlüğü o yılların özleminin eseridir.)

Kendisine 'Haşarı Burjuva Çocuğu' dediği yıllardaki ilk ve orta öğretimine, Yunan işgali nedeniyle ailecek göç ettikleri Düzce, Bolu, Hendek ve bir süre kaldıkları Adapazarı'nda da devam ettikten sonra yeniden İstanbul'a dönüş yaparlar.

1925 yılında İstanbul Erkek Lisesi'nde öğretmenlerine yaptıkları sandalyeye iğne koyma şakası yüzünden 41 arkadaşı ile birlikte okuldan atılır. Aynı yıl kayıt olduğu Bursa Erkek Lisesi'nde ilk öyküsü **İpek Mendil**'i edebiyat ders ödevi olarak yazar.

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ne, 22 yaşında iken kaydını yaptıran fakat Uygurca öğrenmek istemediği için iki yıl sonra okulu bırakan Abasıyanık'ın ilk yazısı '**Uçurtmalar**' Milliyet gazetesinde, ardından gelen süreçte de on öykü ve bir yazısı Hür gazetesinde yayımlanır.

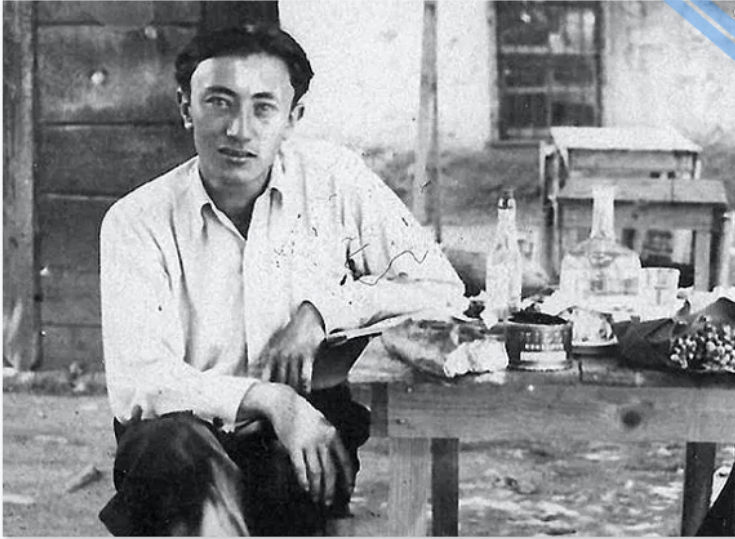

ÖYLE OLSUN

Ülkü Acar Ciner

@huzursuzkitap

1931 yılında ilk yurt dışı seyahatini gerçekleştiren yazar, babasının isteği üzerine iktisat eğitimi almak için İsviçre'ye gider fakat oradan sıkılarak, Fransızca öğrenmek için Fransız Champolin Lisesi'ne, oradan da üç dönem Grenoble Üniversite'sine geçer. Ailesinin geri çağırması üzerine oradaki eğitimini de yarım bırakarak İstanbul'a döner. Sonrasında Türkçe öğretmenliğine başlayan Abasıyanık, sıra dışı ve disiplinsiz yaklaşımı yüzünden **"Anladım ki öğretmenlik benim harcımdır değil."** diyerek babasının tahıl dükkânında çalışmaya başlar. Fakat kaleme, kâğıda âşık genç adam o işi de yürütemeyip, dükkânı babasına 'tam takır, kuru bakır' tabirine yakışır şekilde iade edip, kendisini yeniden edebiyata verir.

Varlık dergisinde André Gide çevirileri ve Fransa anılarından oluşan öyküleri yayımlanır. Fazla ilgi görmediği için üzüntü duyduğu ilk kitabı **Semaver**, babasının desteği ile 1936 yılında basılır.

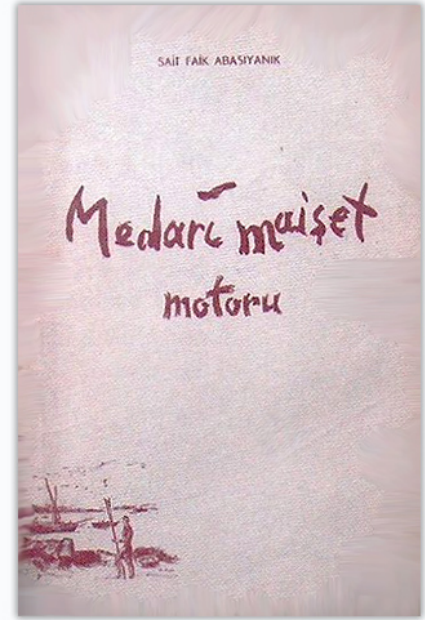
Aradan geçen iki senede Burgazada'daki köşk satın alınır ve bir müddet sonra babası vefat eder. Sait Faik, babasının ölümünün ardından kış

aylarını Şişli'de, yaz aylarını ise adada annesi ile geçirmeye başlar.

Çocukluk anılarına ve yurt dışı gözlemlerine yer verdiği on altı öyküden oluşan ikinci kitabı **'Sarnıç'** 1936'da, ondan bir yıl sonra da **'Şahmerdan'** basılır. İnsanları askerlikten soğuttuğu iddia edilen ve Orhan Veli ile Peyami Safa'nın bu hikâyeye konusunda zıt fikirlere sahip olduğu, Varlık'ta yayımlanan **'Çeşme'** öyküsü yüzünden suçlanıp, 1940 yılında askeri mahkemede yargılanır ve beraat eder. 1942 yılında mahkemelerde muhabir gazetecilik yapar ve o dönemki röportaj ve gözlemlerini kitaplaştırarak **'Mahkemelerde'** ismiyle yayımlar.

İlk roman denemesi olan ve annesinin parasal desteği ile basılan **Medar-ı Maişet Motoru** çok kısa bir süre sonra Bakanlar Kurulu kararıyla toplatılır. Kendisi bu olayın ardından; **"Medar-ı Maişet isminde bir hikâyeye kitabı çıkarmıştım. Hayatı tozpembe görmüyorum diye mahkeme parası ödedim, üzüntüsü de caba. Kahramanlarım rahat etmek için hapse gidiyorlardı. Bütün sebep bu!"** der.

1945 yılında hastalanan ve sonrasında Siroz

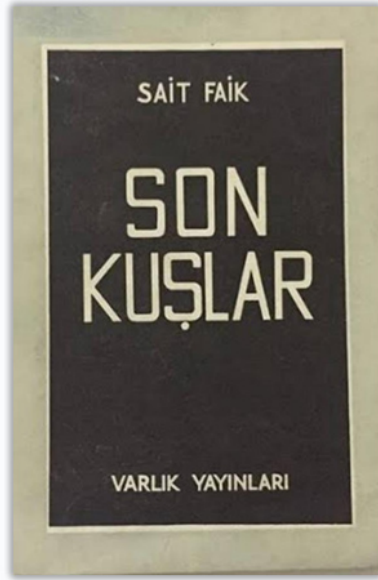
ÖYLE OLSUN

Ülkü Acar Ciner

@huzursuzkitap

olduğu kesinleşen ve günlerini Burgazada'da geçirmeye başlayan Abasıyanık'ın **Lüzumsuz Adam** ve **Mahalle Kahvesi** kitapları da ikişer yıl arayla yayımlanır. Bu süreçte çok düşkün olduğu içkiyi bırakmasına rağmen iyileşme belirtisi göstermek bir tarafa, sağlığı daha da kötüye giden Abasıyanık, 1951 yılında tedavi için Fransa'ya gider. Fakat doktorların ciğerinden parça almak gerektiğini söylemeleri üzerine tedaviyi reddedip hemen İstanbul'a geri döner.

Ölüm düşüncesinin peşini bırakmadığı büyük usta, bundan sonraki eserlerinde bu olguyu çokça işlemeye başlar. Zirvede olduğu bu dönemde '**Havuz Başı**', '**Son Kuşlar**' ve '**Medar-ı Maişet Motoru**' kitabının ismi değiştirilip '**Birtakım İnsanlar**' ismiyle yayımlanır.

Sait Faik Abasıyanık'a 1953 yılında çağdaş edebiyata katkılarından dolayı, Amerika'daki **Uluslararası Mark Twain Derneği** tarafından onur ödülü verilir. Sait Faik Abasıyanık, **Atatürk**'ten sonra bu ödülü alan ilk Türk'tür. Bu onurun ardından **Kayıp Aranıyor**, **Şimdi Sevişme Vakti**, **Alemdağ'da Bir Yılan** ve **Yaşamak Hırsı** isimli kitapları da çeşitli yayınevlerinden basılır.

Üç defa evliliğin kıyısından dönen, sanat camiasından Özdemir Asaf'tan, İlhan Berk'e, Orhan Veli'den, Abidin Dino'ya birçok dost edinen, hayatındaki en kıymetlisi annesi olan

büyük usta Sait Faik Abasıyanık, yemek borusu kanaması nedeniyle 11 Mayıs 1954 tarihinde bu dünyadan ayrılır.

Ölmeden kısa bir süre önce Fazıl Hüsnü Dağlarca'nın teşvikiyle katıldığı Darüşşafaka Lisesi'nde düzenlenen edebiyat matinesi sonrasında Darüşşafaka'yı gezer ve orada okuyan çocuklarla ilgilenir. Ortamdan çok etkilenen üstat eve dönüşünde annesi Makbule Hanım'a mal varlığını Darüşşafaka'ya bağışlamayı düşündüğünü söyler. Vefatının ardından Makbule Hanım hazırladığı vasiyetnamede; Sait Faik Abasıyanık Müzesi olmak koşuluyla Burgazada'daki köşkü, yazarın eserlerinin telif hakkını ve mal varlığının büyük kısmını Darüşşafaka Cemiyeti'ne bırakır. Ayrıca oğlunun adına her yıl hikâye armağanı verilmesi şartını da ekler. Cemiyet tarafından her türlü bakım ve onarımı üstlenilen müze, 1959 yılından itibaren **Sait Faik Abasıyanık Müzesi** olarak halka açılır.

Sait Faik Hikâye Armağanı, önceleri Darüşşafaka Cemiyeti, sonrasında Darüşşafaka Vakfı ve Yapı Kredi Yayınları iş birliği ile verilmiş

ÖYLE OLSUN

ve 2012 yılından itibaren de İş Bankası Kültür Yayınları tarafından her ölüm yıldönümü olan 11 Mayıs'ta verilmeye devam edilmektedir.

***“Vapurun dümen yerinde çaldığım ıslık
Yağmurlu güvertedeki türküm
Sana yaklaştırmaya vesiledir
Yoksa canım, seni unutmak için değil.
Senden sonra ancak anlaşılır
İnsanoğluna öğretilen yalanlar.
Senden sonra anlaşılır ancak
Boşluğu her şeyin.
Seninle beraberdir dolu kadehler
Şaraplar seninle aziz
Cigaralar seninle tüter
Ocaklar seninle yanar
Yemekler seninle yenir.”***

Ülkü Acar Ciner

@huzursuzkitap

Modern Türk hikâyeciliğinin öncülerinden olan Abasıyanık; sade, mütevazı ve samimi üslubu ile öykülerinde genelde doğayı ve şehirli alt sınıfı konu edinmiştir. Öykülerinde şiirsellik, şiirlerinde hikâye tadı bulunduğunu söyleyenlere kendisini şöyle açıklar; **“Hikâyelerimde şiir kokusu var diyorsunuz. Bir iki tane de şiir yazdım. İçinde hikâye kokuları var dediler. Demek ki ben ne hikâyeciğim ne de bir şair. İkisi ortası acayip bir şey. Ne yapalım beni de böyle kabul edin.”**

Türk edebiyatında 'kökü kendisinde olan bir yazar' diye kabul edilen Abasıyanık, çağdaş öykücülükte kendisinden sonra gelen birçok yazarı da etkilemiş ve edebiyat dünyasına kazandırmıştır. Hâlâ da 'Sait Faik Hikâye Armağanı' ödülü sayesinde Türk Edebiyatı'na öykü ve öykücüler kazandırmaktadır. En güzeli de, sırf yazdığı eserlerde değil, her yeni öyküde, Darüşşafaka'da okuyan her babasız çocuğun gözlerindeki pırıltıda yaşamaktadır Sait Faik Abasıyanık...

ÖYLE OLSUN

MİLENA'YA MEKTUPLAR

Yanılmıyorsam Milena, sizinle ortak bir özelliğimiz var: Öylesine çekingen ve ürkeğiz ki, hemen her mektup değişik, hemen her mektup bir öncekinden korkmuş, gelecek cevaptan büsbütün çekiniyor. Siz doğuştan değilsiniz böyle, anlamak kolay bunu, ya ben? Ben de doğuştan böyle değilim belki ama bende huy etmiş artık, çaresizlik içindeyken ya da ancak öfkeliyken geçebiliyor, bir de unutmayalım: Korkuda.

Karşılıklı kapıları olan bir odadayız sanki; ellerimiz kapı tokmaklarında, karşınının bir göz kırpması berikini kaçırmaya yetiyor; hele bir söz edecek olsa, öteki kapısını kapamış gözden yok olmuştur, biliyorum. Açacak kapıyı gene elbet, bu öyle bir oda ki, bırakılmaz belki de. Biri ötekine benzemese bu kadar, rahat olsa, ötekine bakmıyormuş gibi davransa... odayı düzene sokacak yavaş yavaş, herhangi bir odaymış gibi; ama hayır, o da kendi kapısının önünde öteki gibi davranıyor... kimi vakit ikisi de kapının ardına kaçmışlar ve bu güzel oda bomboş kalıyor.

Üzücü anlaşmazlıklar doğuyor bu yüzden.

Franz Kafka.

AYLİN
AKGÜL

Aylın AKGÜL
@nilyalugka

ÖYLE OLSUN

Kadir Turan

@kadir_turan

REC

Bir Fikrim Var!

99%

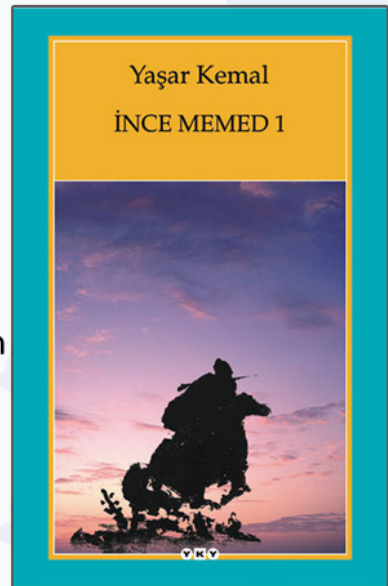
MENU

Lise daha yeni bitmiş, girdiğim üniversite sınavını sistem değişikliği yüzünden *-ya da o sene sınav sorularını TUBITAK hazırladığı için de olabilir-* kazanamamış *-yerseniz-* ve bir senemi daha heba etmeyi göze almıştım sınav hazırlıkları için. Tabii daha koskoca bir sene vardı önümde; o gün, insanı ter içinde yapış yapış bir mahlûkata çeviren bir ağustos sıcaklığında, öğleden sonra gerçekleşecek olan yeğenimin sünnet konvoyunu bekliyordum keyifsizce. Sınavdaki beklenmedik başarısızlığım yüzünden *-kargaya yavrusu şahin gözükürmü-* birkaç haftadır derbeder taklidi yaptığımdan, evdekiler beni kendi başıma bırakmış, dayım da biraz moralim düzelsin diye konvoyu kayda almam için orta kalitede bir kamera tutuşturmuştu elime. Bana bir sorumluluk vererek kendimi işe yaramaz hissetmememi arzulamıştı sanırım. Ne ince düşünce ama!

O gün evde bir başıma, sıcaktan mayışmış halde zamanın geçmesini beklerken bir fikir geldi aklıma. Neden bir **Youtube** videosu çekmiyordum ki? Uzun uzun baktım dayımın verdiği kameraya, o da destekler gibiydi fikrimi.

Sonraları düşündüğümde bunun, bir Türk genci için çığköfteci açmakla eşdeğer yaratıcılıkta bir fikir olduğunu kabul etsem de, o an hiç de fena gözükmemişti gözüme. Ne videosu çekecektim peki? Çok fazla kafa yormadan kitap tanıtımı yapmaya karar verdim; yapabileceğim tek şeydi bu, o güne kadar ki kısa ömrümün yarısını roman okuyarak geçirmiştim ne de olsa.

Kamerayı uygun bir yere yerleştirdikten sonra üstümü başımı düzeltip geçtim karşısına. Yaklaşık altıncı denemede kendimi tanıtmayı başarıp başladım kitaplar hakkında konuşmaya, **“Evet arkadaşlar, size ilk tavsiye edeceğim roman, Yaşar Kemal’in İnce Memed’i.”** Bugüne kadar her kim bir kitap tavsiyesi istese, ağızımdan çıkan ilk eserdi bu ve hiç mahcup etmemişti beni, **“32 yılda tamamlanan bu roman serisinin bence edebiyatımızda**

ÖYLE OLSUN

Kadir Turan

@kadir_turan

eşi benzeri yok ve diyebilirim ki Yaşar Kemal üstat, bu dörtlemeye iyi bir okura nasıl evrileceğimizi de kademe kademe yoğunlaşan bir anlatımla gösteriyor bize. Varsayalım ki bir kitap kurdu değilsiniz fakat okuma alışkanlığı kazanmak istiyorsunuz. İşte ilk kitabı okuduğunuzda muhteşem bir olay akışı ve üslup ile kendinizi sanki bir sinema filminin içinde hissediyor ve başınızı kaldıramıyorsunuz kitaptan. İkinci kitaba geçtiğinizde anlatım biraz daha yoğunlaşıp betimlemelerin katsayısı biraz daha artıyor ve bu şekilde son kitaba kadar sürüklenip giderken, ister istemez okurluk seviyeniz de gelişiyor farkında olmadan...”

Her şey güzel giderken bir anda mahallenin arsız çocuklarının çığlıkları yankılanmaya başladı odanın içerisinde. Bir hışımla cama koşup “S...in gidin lan! Keserim topunuzu!” diye bağırdım çocuklara, her mahallede bulunan aksi ihtiyarlar gibi hissetmişim kendimi bunu yaparken. Kamerayı durdurmayı da unutmuşum üstelik. Sonrasında keserdim bu uygunsuz görüntüleri elbet. Tekrar yüzüme sevecen –daha doğrusu yapmacık– bir ifade verip sonlandırdım ilk tanıtımımı, “Yaşar Kemal’in söyleyişle içinde başkaldırma kurduyla doğmuş bir insanın, mecbur adamın romanı bu.”

Yine videoyu hiç duraklatmadan ikinci kitap tanıtımına geçtim hızla, “Tavsiye edeceğim ikinci kitap, Mithat Cemal Kuntay’ın Üç İstanbul’u. Türk

edebiyatında oldukça önemli bir yer teşkil eden bu eser, şimdilerde biraz gölgede kalmış gibi görünüyor. Kozmopolit yapısıyla ülkenin aynası olarak değerlendirebileceğimiz İstanbul, üç ayrı dönemde hem siyaseten hem de kültürel açıdan, ustalıkla örülmüş bir hikâye çerçevesinde çok güzel yansıtılmış. Bu üç dönem; Abdülhamit’in İstibdat dönemi, İkinci Meşrutiyet Dönemi ve Mütareke Dönemi. Kitabın içerisinde birçok roman kahramanının yanı sıra gerçek tarihi kişilikler de yer alıyor. Roman içerisindeki karakterlerin geniş bir zaman diliminde geçirmiş olduğu değişimleri okurken bahsedilen dönemde toplumsal değişimin de ne kadar hızlı ve kuvvetli olduğunu görüyoruz...”

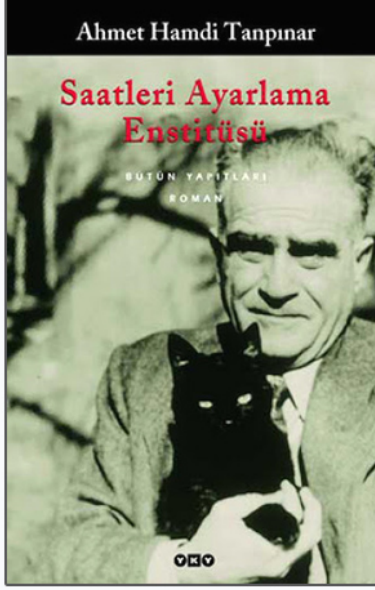
Üçüncü kitaba geçecekken, aşağı komşuya altın günü için gelen teyzelerin gürültüsü çıktı bu sefer. Bu altın günlerinde, bol kalorili poğaçaların eşliğinde saatlerce gülünüp eğlenilir, en sonunda da Kuran okutularak kapanırdı sahne. Tabii onlara pencereyi açıp “S...rin gidin!” diyemedim, herhalde tüm semt birleşip taşları evimizi. Bir kitap daha kalmıştı geriye ve mecburen pencereleri kapatıp kendimi sığa iyice mahkûm ederek, kan ter içinde tamamlamaya çalıştım videomu, “Üçüncü kitabımız Ahmet Hamdi Tanpınar’dan Saatleri Ayarlama Enstitüsü. Bana bu kadar tat veren çok az kitap okudum hayatımda. Tanpınar üstat, bu romanında değişen toplumu biraz ironik bir anlatımla ele almış. Kitap aynı zamanda bir hiciv örneği diyebiliriz; 1900’lü yıllardan başlayarak 1950’lere kadar birçok

ÖYLE OLSUN

Kadir Turan

@kadir_turan

çevreye, sanata bakış açısına, kısır tartışmalara, devletin imkânlarını sömürüp cebini dolduranlara ve aydın geçinenlere çok yerinde eleştirilerde bulunmuş üstat. Hele romanın içerisinde özgürlükten bahsedilen öyle bir bölüm var ki..."

Ne yazık ki son tanıtımı tamamlayamadan teyzelerin kahkahaları birer kurşun gibi delip geçti kulaklarımı. Üstelik bu kahkahalar çocuk çığlıklarından bile daha katlanılmazdı benim için. Öfkeyle kapadım kamerayı ve attım kendimi kanepeye. Yumruklamaya başladım yastıkları, sinirden ağlayacaktım neredeyse. Tabii bu sırada teyzeler hakkında birtakım incitici sözler çıkmış olabilir ağzımdan. Kendimi attığım şekilde, yüz üstü uyuyakalmışım kanepede. Babamın dürtüklemesi ile uyandım ve düğün için üzerime her cemiyette giydiğim siyah takım elbisemi geçirip konvoyda aldım soluğu. Düğün arabasının önünde seyreden bir kartalın arka camından sarkıp kayda aldım tüm konvoyu, hatta arabanın önüne atlayıp sıkıntı çıkararak gençlere zum yaparak kimlik tespiti bile yaptım sonrasında dövebilmek için. Kendini işine adanmış her emekçi gibi hakkını vererek yapıyordum bu işi, konvoy bitip düğün salonuna vardığımızda dahi devam ettim insanları çekmeye. Düğünde kim ne yiyip içmiş, kim ne takmış, ne dedikodu yapmış hepsini tespit edip sunacaktım dayıma. "Al!" diyecektim, "Sen benden bir istedin, bense on yaptım!".

Düğünün ertesi günü, saatlerce çektiğim konvoyun sadece on beş dakikasını kayda alabildiğim, bu on beş dakikanın da büyük kısmının mahalledeki çocukların zum yaptığım yüzlerinden ibaret olduğu çıktı ortaya. Alt kattaki teyzelerin gürültüsünden kamerayı öfkeyle kapayarak uykuya dalmış, sonrasında ise boşaltmayı unutmuşum hafızayı. Ne yazık ki video aralarında yaptığım onlarca saçma sapan hareket, çocuklara ettiğim küfürler ve en kötüsü de teyzeler hakkında bir anlık gafletle ağzımdan kaçırdığım kelimelere *-hem de ne kelimeler-* tüm aile şahitlik etmiş ve efendi çocuk imajım kapanmayacak bir yara almıştı bu görüntüler sonrasında. O günün ardından teknolojik aletlerle bir türlü düzelmedi aram; yaşanan olay sıcaklığını kaybettikten sonra, anca kırk yılda bir gerçekleşen geniş aile buluşmalarında hatırlanıp yüz güldüren bir anı olarak kalsa da, geçmişimdeki bu travmanın etkisini hiç atamadım üzerimden...

Doğan Günden Daha Güzel Bir Kadın

Bütün tablolar kötü aşk hikâyelerinden mi esinlenir? Kitaplar yalnızca sonunda can veren sevgilileri mi yazar? Hayır. Bu sefer aşkın kazandığı ve herkesin mutlu olduğu bir hikâye var.

Edward Burne Jones'un, 1884 yılında bir şiirden esinlenerek çizdiği **King Cophetua and The Beggar Maid** tablosu günümüzde Londra'da bulunan Tate Britain müzesinde sergileniyor. Alışılmışın dışında boyutlara sahip olan tablo dikey olması sebebiyle oldukça yoğun kullanılmış. Resimde sosyalizm etkilerinden sınıf ayrımına kadar pek çok mesaj bulunsa da asıl merak edilen bu tutkulu aşkın hikâyesi.

Afrikalı bir kral olan Cophetua, aşka inanmayan ve bu yüzden de hiçbir kadına ilgi göstermeyen bir kraldı. **Yalnızlık onun için hazinesindeki en değerli mücevherdi.** Etrafındaki herkes onun yalnız başına öleceğinden emindi. Zenginliği ta öteki diyarlardan duyulan kral kimseye talip olmuyor, gelen tekliflerin hiçbirine de cevap vermiyordu. Bir gün sarayın penceresinden bakarken gri ve yıpranmış kıyafetler içinde dolaşan bir kadın gördü. **Dilenci olduğu her halinden belli olan bu kadına; hizmetçi Penelophon'a, gözü ilk değdiği anda âşık oldu.** Koşarak kadının olduğu yere gitse de, oraya vardığında Penelophon çoktan gitmişti. Adını, nerede yaşadığını, neleri sevip, nelerden kaçtığını bilmediği birine âşık olmuş ve izini kaybetmişti. İşte o anda yemin etti: **"O dilenci hizmetçi kadın benim kraliçem olacak."**

ÖYLE OLSUN

Zehra Erdin

@sennolsaydinn

Ertesi gün Cophetua, sokakta yürürken altın saçmaya başladı. Tüm dilenciler altınları toplamak için kralın çevresini sardı. Kralın gözleri en sonunda Penelophon'u buldu. Hemen orada dizlerine kapanıp evlenme teklifi etti. Tüm halkla birlikte hayretler içinde kalan Penelophon teklifi kabul etti. Kralın bunca zaman şiddetle reddettiği duygular karşısında adeta köle olmasına şaşırın çevresi, kadını gördüğünde hep bir ağızdan **"Bunda şaşılacak bir şey yok. O günden bile güzel bir kadın."** dediler.

Kadının fakirliği ve mütevazı yaşamı ile kralın ihtişamlı saray hayatı arasında büyük bir uçurum olsa da aralarındaki büyü bu farkın üstesinden kolayca geldi. Öldükten sonra bile ayrılmayarak aynı mezara gömülen çift, yıllar sonra bile mantıksız görünen her aşka ilham kaynağı oldu.

Sosyal tabakanın en üstünden, en altına uzanan bu saf aşkı bir tiyatro sahnesi gibi resmeden Edward Jones, aşkın gücünü ortaçağ sanatına gönderme yaparak gösteriyor.

Resimde uğruna her şeyden vazgeçebileceğini gösterircesine tacını çıkarıp kucağına alan Cophetua, kadının güzelliğini hayranlıkla izliyor. Kadının içinde yaşadığı durumu anlatan eski ve gösterişsiz kıyafetine karşılık resimde bol bol altın rengi ve mücevher kullanılıyor. Ancak tıpkı kral gibi resme bakanlar da bu zenginlikten önce kadının sade güzelliğine odaklanıyor. Bir tahta çıktığı anlaşılan merdivenler kadına gelince son buluyor.

İlk görüşte aşkın bu sefer beraberinde acı getirmediği, bir kadın ve erkeğin sonunda ölmediği, aşkın mantıktan önce kalbe hitap ettiğini hatırlatan bu tablo; King Cophetua and The Beggar Maid...

iKİNİZİN YERİNE BEŞİMİZ

KİRALIK
DAİRE

- Kafayı yicem ben artık...

Hepimiz bankta oturmuş Gökhan'ın volta atarak mızızlanmasını dinliyorduk.

- Adama gürlü yapma dedikçe inatla daha fazla yapıyor!

Ev arkadaşından bahsediyor şu an. Tanımadığın herifle eve çıkarsan olacağı o. Gerçi şu an burada çene çalmamızın sebebi de bu durum. Ben, Sertaç ve İbrahim, yurttan kurtulup eve çıkmak istiyoruz. Özgür ve hâlihazırda kafa ütöleyen Gökhan başkalarıyla eve çıktılar. Fakat onlar da bize katılmak istiyor.

Karşımda oturan Özgür'e (Pardon ayaktaymış, adam ayaktayken benimle aynı boyda maalesef.) bakarak "Ne oldu senin bulduğun ev?" dedim.

- Emlakçıdan o da...

- Oğlum dört odalı ev mi var buralarda, bakalım işte.

İbrahim atladı hemen söze.

- Kaç para bi sorarız en azından.

"Doğru!" dedim.

- Emlakçının telefonunu aldın mı sen?

- Aldım.

Cüzdanından minik, parçalanmış bir kâğıt çıkardı. "Tamam." dedim.

- Şöyle yapıyoruz.

Bilirsiniz kiralık ev bulmak her zaman kolay değildir. Hem de öğrenciyseniz daha en başta çoğu ev için elemeyi kaybedersiniz. Biz de neredeyse dönem başından beri ev aramamıza rağmen bir türlü bulamamıştık. Elbette bunda en büyük etken paramızın olmayışydı. Evin masrafına bir de emlakçı parası eklememek için daha dikkatli davranıyorduk ama bu da haliyle seçeneklerimizi azaltmıştı.

Fakat bir şekilde bunu başarmalıydık. Artık kafamız o kadar ev bulmaya odaklanmıştı ki o günlerde yeni çıkan, Tarkan'ın **İkimizin Yerine** şarkısında bahsedilen kızın bıraktığı boş evi dahi gözümüze kestirmiştik.

Sevdim, çok sevdim.

Tanıdım aşkın en saf halini.

Kokladım gecelerce.

Bıraktığın eşya ve boş evi.

Uzanamadı elim telefona.

Defalarca gidip geldim.

Kız belli ki dönmeyecek, eee koskoca Tarkan'ın da o eve ihtiyacı olmayacağına göre...

Evet, doğru düşündünüz; üşütmemize az kalmıştı...

ÖYLE OLSUN

Atilla Buğra

@atilla.bugra

Okulun karşısındaki telefon kulübesinin önünde, Özgür'ün emlakçıyla olan konuşmasını dinliyorduk. Önünde derken, aslında halimiz aşağı yukarı **Mavi Boncuk** filmindeki fidye isteme sahnesinin bir benzeriydi.

- Evet abi, beş kişiyiz...

- Anladım...

- Yok yok...

- Kırk beş milyon...

Yüzümüze baktı. Biz de birbirimize baktık.

- Tamam...

"Yeri sor." dedim fısıltıyla. Eliyle tamam işareti yaptı.

- Anladım... Yer nerede abi senin?

- Hıhı... Biliyorum.

- Pasta cila mı?

- Haa pastacılar...

- Tamam buluruz.

Telefonu kapatıp kulübeden çıktı. (Hep birlikte çıktık.)

- Şirinyer'de otobüs durağının arkasındaki pastacıları geçinceymiş.

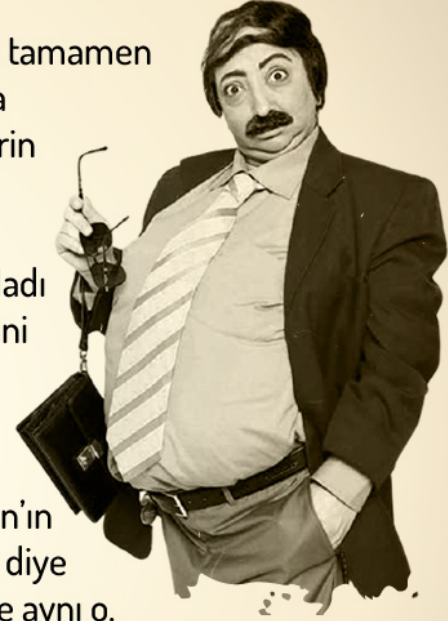
Gökhan benden önce davrandı.

- Pastacı ne oğlum?

- Ne bilim ya? Pastane diyor herhalde.

Otobüse binip soluğu hep birlikte emlakçıda aldık. Adamın masasının önündeki iki misafir koltuğuna ben ve Özgür karşılıklı oturduk. Gökhan, Sertaç ve İbrahim de tırnakçılık yaparken yakalanan zanlılar gibi yan tarafımıza dizildiler.

Pos bıyıklı, ön tarafı tamamen kel, sadece arkasında saçı olan (Arkadakilerin bir kısmını da öne transfer etmiş.) orta yaşlı emlakçı abi başladı bizi sorguya. Hani tipini daha ayrıntılı tarif et dersanız; belki hatırlayanlarınız vardır. Yasemin Yalçın'ın canlandırdığı **Şuayip** diye bir karakter vardı. İşte aynı o.

Nerelisiniz, nerede okuyorsunuz faslı devam ederken çaylar geldi. O sırada bizim Gökhan'la hemşehri çıktılar. Gökhan Uşaklı, adam da Kütahyalıymış. Hemşeri sayılırlarmış. Ben de Muğlalıyım dedim ama iplemediler nedense.

Tam o sırada Sertaç'ın elinde çayıyla, adamın masasına doğru yengeç gibi yanaştığını fark ettim. Göz göze gelip ne yaptığını mimiklerimle sormak istiyordum ama o sinsininsin Şuayip'e bakıyordu. (Adını hatırlamıyorum, şimdilik Şuayip diyelim.)

Şuayip'in önündeki açık ajandayı görünce niyetini anladım. Sertaç'la değil ama karşımda oturan (Bu kez gerçekten oturuyordu.) Özgür'le göz göze geldik. Gözümle Sertaç'ı işaret ettim.

ÖYLE OLSUN

Atilla Buğra

@atilla.bugra

Sertaç arkasında kaldığı için göremiyordu. Bu sefer de Özgür arkaya bakacak ve Şuayip'in dikkatini Sertaç'a çekecek diye endişelendim.

Şimdi; Özgür'e şu cümleyi mimiklerimle nasıl anlatabilirim?

"Sertaç, Şuayip'in ajandasından ev sahibinin numarasını öğrenecek. Ben de nedense salak gibi bunu sana haber vermeye çalıştım ama sakın sen arkanı dönme, Şuayip kıllanacak."

Neyse ki dönmedi. Gökhan ve Şuayip hâlâ hemşehri sohbetine devam ediyordu. İbrahim de sohbe katıldı. Çayını bitiren Sertaç'ın, bardağı masaya bırakma bahanesiyle aynı Michael

Jackson'ın **Smooth Criminal**

şarkısında eğildiği gibi son bir hamle yaptığını gördüm. Bir şey yapmam gerekiyordu fakat sohbeti

dinlemediğim için konuyu bilemiyordum.

Bir anda **"Ehüühöhü"**

şeklinde yüksek sesle

güldüm. Şuayip bana baktı, o da

gülmeye başladı. **"Dimi ama yaaa."**

dedi bana bakarak. Neyse ki konuya doğru yerden girmeyi başarmıştım.

Konu nihayet tekrar eve geldi ve Şuayip evi görmek isteyip istemediğimizi sordu.

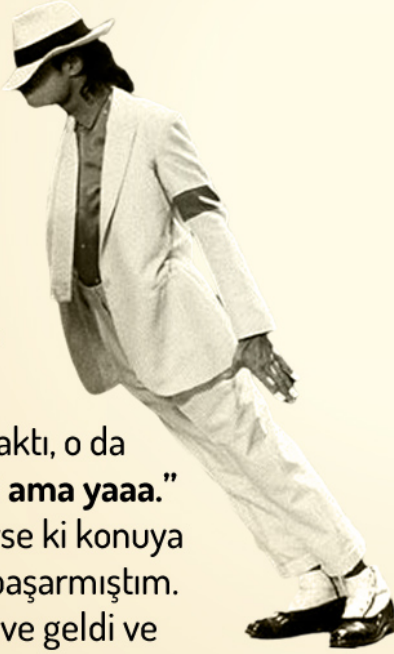
Hepimizden farklı cevaplar gelince **"Abi biz sonra gelelim sana, şimdi dersler falan var."** dedim telaşla. Sertaç'ın operasyonundan henüz haberleri yoktu diğerlerinin. Apar topar çıktık.

Çıkar çıkmaz Sertaç'ın hafızaya aldığı telefon

numarasını not aldık. **"Emin misin?"** diye

sordum. **"Oğlum ilanı gördüm ya!"** dedi.

Sertaç'ın kartal gözlerine ve fil hafızasına

güvenimiz tamdı. Aslına bakarsanız başka çaremiz de yoktu. O anda tüm endişemiz yerini büyük bir coşkuya bıraktı.

Öğleden sonra yine telefon kulübesine doluştuk. Neyse ki numara doğru çıkmıştı. Adam akşam göstereyim evi size demiş. Hesap kitap yaptık; elektrik, su gibi giderlerle adam başı yaklaşık 10 milyon liraya geliyordu. Evde bir sakatlık yoksa bu iş tamamdı bizim için.

Ders çıkışı okulun kafeteryasında toplanıp eve doğru yola koyulduk. Yol boyu şakalar espriler; tabii keyfimiz yerinde. Evin önüne geldiğimizde kimse yoktu. Sağa sola bakınıp beklemeye başladık. Sonra **"Zili bi çalsana."** dedim kapının önünde duran Gökhan'a.

Beklemiyorduk ama kapı açıldı. Aslında içerideki insanı da beklemiyorduk. **"Vaay hemşerim, sen miydin!"** diye bağırdı Şuayip. Onun gevrek gülümsemesini görünce hepimizin surati, **Salak Milyoner** filminde defineyi onun evinde ararken Mehmet Çavuş'a yakalanan Kayserili kardeşlere döndü bir anda.

Meğer ev sahibinin sandığımız numara emlakçının diğer telefonuymuş...

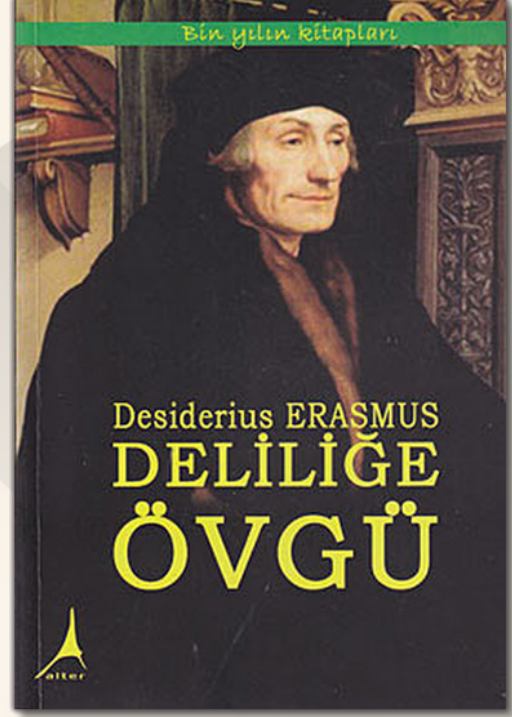

Desiderius Erasmus DELİLİĞE ÖVGÜ

Yaşadığı çağın motiflerine sinmiş, düşünsel düzeydeki her çürümüşlüğe savaş açan, hiciv kılıcıyla onları parçalara ayıran **Rotterdam'lı Erasmus**'un, hayat duruşuna yaraşır mahiyetteki başyapıtı...

O, dev bir gülmece oyunu olarak gördüğü hayatın en ateşli sahnesine **Ahmaklık**'ı sürüyor. Ahmaklık(Delilik), alıyor eline mikrofonu, tebaasına seslenerek, kendine methiyeler düzmeye başlıyor. Diyor ki; hayatınızın her ilmeği benim eserimdir, benim sayemde katlanılır kılınmıştır, en minnet duymanız gereken Tanrınız benim ve tabii ismime yaraşır bir şekilde bir tutum takınacağım için de bunu sizden en beklemeyen Tanrınız da... Aşk ve arkadaşlık ilişkileriniz, bilim ve sanata dair her uğraşınız, egemen olma ve egemene yaltaklık etme hastalığınız ve hatta inanç sistemleriniz budalacadır, bencedir. Budalalık bilgeliktir esas. Kendini bilge sanan o zavallıların da vay haline...

Buradaki delilik/ahmaklık; bilgeliğin karşıtı, cahillik, duyarlığı düşük anlamlarına gelecek bir şekilde kullanılmıştır ve ne yazık ki "kadın" ile metaforlaştırılmıştır ki rahatsızlığım da bu noktadadır. Ancak bunun dışında, yaşamın pek çok katmanına dair zekice sunulmuş eleştirileri, tarih-felsefe-mitoloji ve edebiyat ile harmanlanmış lezzetli anlatımı, yazarının bir

ilahiyatçı olmasına karşılık klasik dini argümanlara açtığı cesur savaşımı ile **Deliliğe Övgü**, her daim güncelliğini korumayı hak eden nadide eserlerdendir.

Ayrıca Erasmus bu eserini, dostu Thomas More'a yaptığı ziyaret sırasında, birkaç gün içinde, düşünsel dünyasından başkaca bir kaynaktan yararlanmadan yazmıştır. Kitabını More'a ithaf etmesi de bu anlamda şaşırtıcı değildir.

Okunması, anlaşılması temennimdir.

ÖYLE OLSUN

Banu Bayraktarbaşı Ücel

@kafa_fena

alzaymır beni döver

Beşiktaş'ta rüzgârlar çok olur. Genelde kederli rüzgârlardan. Böyle esti mi böğrüne böğrüne birden keder basar diyeceğim de yalan bunlar. Çünkü anlatacağım öykü yoğun keder içerecek. Ama bize değil sakın olun, acıklı diye öykümü hemen geçmeyin. Olay benim apartmandaki üçüncü katta geçiyor. Tatlı komşumun, aşırı tatlı annesi ve alzaymır hastası anneannesi, ona ayda bir, bir haftalığına kalmaya geldikçe gelişiyor. Üç kuşak bir arada.

Onlarla ilk tanışmamda canım anneanne oturduğu köşedeki tekli koltuktan hemen ayağa kalkıp içtenlikle öpüyor beni. Daha eve girer girmez komşum **"Sorduğunu hemen unuttur, şey yapma."** dediği için baştan uyarılmış kişilik olarak hareket ediyorum. Biraz kilolu, orta boylu, başında tülbent ama öylesine duran bir halde ve ağzında ciklet ile karşılıyor beni. Konuştuğu anlarda ciklet yanağının bir yerine hapsediliyor ama konu aralarında yer değiştirdiği için varlığından haberdarım. He bir de arada gösteriyor ciklet kendini, yarısı içerde, yarısı dışarda bana gülümserken. Kocaman gülümseme kocaman ağız ile birleşince holding oluyor. Sanki bir şeyler halka arz olmuş gibi kocamanından gülüyoruz birbirimize. Ben elini öperken arkadaşım **"Anneanne, bahçe katındaki komşum."** diyerek giriş yapıyor.

Dev gülüş: Aaaa canım benim. Hoş geldin... Ev sizin mi?

Ben: Hoş bulduk hoş bulduk. Yok teyzecim kira...

Dev gülüş: Ayyyy yavrum inşallah sizin de olur.

Ama o denli acıyor ki halime yüzündeki ifadeyi anlatamam. Adeta sakızı bir köşede unutuyor ve keder yapıyor.

Aşırı uyarılmış olduğumdan bu serüveni atlatıyorum bence derken arkadaşım sessizce **"Çok zorluk çekmiş gençken de, ev konusuna takıntılı ondan soruyor."** diyor. Ben de problem yok işareti yapıyorum ama hop bir dakika sonra:

Dev gülüş: Hoş geldin yavrum. Ev sizin mi?

Ben: Yok teyzecim...

Dev gülüş: Ayyy yavrum inşallah...

Yine yüzünden düşen bin parça. Derken, arkadaşım salonda başka tarafa çağırarak beni kurtarıyor. Kahve yapmış da onu masada içmem bahanesi ile çekiyor sarmaldan. Çünkü biz teyze ile bu duruma minimum elli tur bindiririz yani. Hayır, ailede de alzaymır deneyimi yaşayacağımız kimseler yoktu bilinçli de değilim.

Habire aynı cevabı verip kadını kedere sürüklüyorum. Hoş boş muhabbet sonrası kahvemi içip kalkıyorum. Giderken hoşça kal dediğimde de **"Bu da kim?"** bakışı hafızamda kalıyor. Canım anneannenin ben hafızasında kalmıyorum ama.

Aradan bir ay geçiyor, yine geliyorlar. Komşumla zaten görüşüyoruz da, onun annesine de bir hoş geldiniz diyeyim diye yine çıkıyorum yukarıya. Komşum benim yaşımda, annesi bizden küçük gibi, öyle diyeyim. Nasıl tatlı, nasıl minnoş anlatamam. Bir de nasıl kibar, nasıl naif, ben

ÖYLE OLSUN

Banu Bayraktarbaşı Ücel

@kafa_fena

patırtılı bir kadın olduğuma utanıyorum. Hatta her çıkışımda da “**Bize naiflik dersi versene.**” diyerek güldürüyorum. Bu arada anneanne ile ilgili de plan yaptım. Hazırlıklıyım artık. Canım anneanneye keder yaptırmayacağım.

Kapı girişinde hoşbeş, öpüş kokuş sonrası yine dev gülüşün karşısındayım. Yine bahçe katı komşum diye takdim ediliyorum elini öperken.

Dev gülüş: Hoş geldin canım benim.

Ben: Hoş bulduk teyzecim. Nasılsınız?

Dev gülüş: İyiyim yavrum. Ne güzel...

Yanaklarımı okşayarak seviyor güzel kızım diye...

Dev gülüş: Ev sizin mi?

Ben: Bizim bizim.

Dev gülüş: Çocuk var mı?

Ben: Yok.

Dev gülüş: Ahhhh yavrum inşallah olur.

Yine geldi kederli yüz, bildiğin ah ederken dizini dövecek moda bir anda nasıl girdi, sakız da dışarıda dondu.

Ben: Yok ben istemiyorum.

Dev gülüş: Olur olur daha gençsin.

Arkadaşım yine usta bir hamle ile beni çekiyor köşeye. Gülüyoruz ama taktiğime sıçayım yani. Olmadı yine. Bu teyzemin illa bana acıyıp keder yapma isteğini çözemiyorum. Bu arada bazen bizim tarafa bakıp tekrar başa dönebiliriz.

Aradan geçen bir ayda kendimi çok geliştiriyorum. Ben o dev gülüşlü anneannenin yüzüne keder bulaştırmayacağım. Bu güzel kararım ile, yaptığım sıcak poğaçaları alıp üst katın yolunu tutuyorum. “**Eline sağlık!**”, “**Ne gerek vardı!**” diyaloglarının bolca olduğu bir karşılaşmadan sonra, komşumu, naif annesini öpüp kızıl derili reisimin yanına geçiyorum. Dev gülüş koltuktan kalkmış, sakızı yandan çıkmış beni bekliyor. Bu sınavı atlatır ve gülümser halde

diyalogu sonlandırırsam da bana “**Konuştukça güller açtıran!**” diye isim takılsın isterim kabilemde.

Dev gülüş: Ahhh yavrum el öpenlerin çok olsun.

Komşum takdim ediyor: Anneanne bahçe katındaki komşum.

Ben: Nasılsınız teyzecim?

Dev gülüş: İyi iyi yavrum. Ayyy canım benim. Ev sizin mi?

Ben: Evet evet...

Sakız sağ yanaktan dişler arasından düşecek. Nasıl mutlu gülüyor.

Dev gülüş: Ne güzel ne güzel. Çocuk var mı?

Ben: Var var. Ellerinizden öper...

Şimdi teyzem çok yokluk çekmiş ya ben yok demeyeceğim. Gerçeği söyledik olmadı yani tekrar denemeye gerek yok. Taktiğimin güzelliği. Ay nasıl gülüyor, nasıl mutlu.

Dev gülüş: Kaç tane yavrum?

Şimdi tek çocuk demeyeyim çünkü bu kadın bunu da takar kafaya...

Ben: İki tane.

Dememle yine yüzünü buruşturup, acıyarak, üzülerek, kederlenerek:

Dev gülüş: Ahhhhhh yavrum, inşallah üç tane olur.

Hay ben taktiğime sıçayım ya. Bu alzaymır mikrobunda mı bu acıma var, ben anlamadım. Tam iyi gidiyorduk şurada, yine niye takla attı araba ya? Acaba diyorum bunlar her şeyin farkında da, ne kadar kılık yapabiliriz onu mu ölçüyorlar? Yani aklıma başka bir şey gelmiyor.

Diyeceğim o ki, ne yaparsak yapalım bazen o rüzgâr hep kederli esecek...

ÖYLE OLSUN

Ayşen Gürler Yıldırım

@kitaphanemm.a

Joshua Bell

Soğuk bir Ocak sabahı, bir adam Washington DC'de bir metro istasyonunda, kemanla 45 dakika boyunca 6 **Bach** eseri çalar. Bu süre içinde, çoğu işe yetişme telaşındaki yaklaşık bin kişi kemancının önünden geçip, gider...

Kemancı çalmaya başladıktan ancak 3 dakika kadar sonra, ilk kez orta yaşlı bir adam kemancıyı fark edip, yavaşlar ve birkaç saniye sonra da gitmek zorunda olduğu yere yetişmek üzere yine hızla yoluna devam eder.

Kemancı ilk **1 dolar** bahşisini bundan bir dakika kadar sonra alır. Bir kadın yürümesine ara vermeksizin parayı kemancının önüne koyduğu kaba atarak, hızla geçer, gider.

Birkaç dakika sonra, bir başka adam duraklayıp, eğilerek dinlemeye başlar ancak saatine göz attığında işe geç kalmamak için acele ettiğini belirten ifadelerle hızla yoluna devam eder.

En fazla dikkatle duran ise 3 yaşlarında bir oğlan çocuğu olur. Annesinin çekiştirmelerine rağmen, çocuk önünde durur ve dikkatle kemancıya bakar. En sonunda annesi daha hızlı, çekiştirerek çocuğu yürümeye zorlar. Oğlan arkasına dönüp dönüp kemancıya bakarak, çaresizce annesinin peşinden gider. Buna benzer şekilde birkaç çocuk daha olur ve hepsi de anne, babaları tarafından yürümeye devam için

zorlanarak, uzaklaştırılırlar.

Çaldığı **45 dakika** boyunca kemancının önünde sadece **6 kişi**, çok kısa bir süre durur. 20 kişi duraklamadan, yürümeye devam ederek, para verir. Kemancı çaldığı süre içinde **32 dolar** toplar. Çalmayı bitirdiğinde ise sessizlik hâkim olur ve kimse onun durduğunu fark etmez, alkışlamaz.

Hiç kimse onun dünyanın en iyi kemancısı **Joshua Bell** olduğunu ve elindeki **3,5 milyon** dolarlık kemanla, yazılmış en karmaşık eserleri çaldığını anlamaz. Oysa Joshua Bell'in metrodaki bu mini konserinden iki gün önce Boston'da verdiği konser biletleri ortalama 100 dolara satılmıştı...

Bu gerçek bir hikâyedir ve Joshua Bell'in öylesine bir kılıkla metroda keman çalması, Washington Post gazetesi tarafından algılama, keyif alma ve öncelikler üzerine yapılan bir sosyal deney gereği kurgulanmıştır. Sorgulanan şeyler şunlardı: Sıradan bir yerde, uygunsuz bir saatte güzelliği algılayabiliyor muyuz? Durup ondan keyif alıyor muyuz? Beklenmedik bir ortamda, bir yeteneği tanıyabiliyor muyuz?

Bu deneyden çıkarılacak kıssadan hisse ise; dünyanın en iyi müzisyeni, dünyadaki en iyi müziği çalarken, önünde durup, dinleyecek bir dakikamız dahi yoksa, başka neleri kaçırıyoruz...

HOŞ GELDİN 2021

Yılbaşı gecesi...

Zihnimizde; eski ile yeniyi, geride kalan ile ileriden el sallayanı, bıkkınlık ile ferahlığı, anı ile hayali birbirinden zarifçe ayıran o sanal çizgi...

Saniyorum o sanal çizginin "yeniden"liğine uzun zaman sonra ilk kez bu kadar ihtiyacı var insanlığın. O insanlık ki 2020'nin pılını pırtını; biyolojik salgınlarını, yangınlarını, ekonomik krizlerini, sosyolojik çöküntülerini toplayıp valizine tıkmalı, göndermeli gezegeninden dönmemesine.

Bu zaferin haklı gururu ile evlerine doluşmalı, gerekirse -hatta mümkünse- babaanne ile mandalina yemeli. Ama hiç unutmamalı 5, 4, 3, 2, 1 diye hep bir ağızdan geri sayarken, birden sonra Edmond Jabes'in şu sözlerini haykırmayı:

"Umut belki de gelecek sayfadadır. Kapatma kitabı."

Umutlu yarınların yuva yaptığı bir yılımız olsun.

Berfin Yusufhan

İyi yada kötü bir yıl daha geçiyor yaşamdan. Sahip olduklarımızla yaşamayı öğrenmek bir süreç, bir katılım yani yaşamımızın yoğrulmasıdır. Buna rağmen hep yeniyi ister, yeniyi bekleriz. Mutlu olma dürtümüz sahip olduklarımızla yetinmez. Fazlasına, yeniliğe açtır.

Geleceği oluşturacak her yeni günün bir önceki günden daha güzel olmasını bu nedenle bekler, isteriz.

Zamanı yapamayacağımızı şeyleri istemekle geçirdiğimiz söylenir. Oysa gücümüz tüm zamanları zorlar. Yeter ki kendimize ve dostlarımızın gücüne inanalım.

2021 daha fazla umut daha fazla sevinç daha fazla mutluluk getirsin. Bukowski'nin *"Ve öyle bir gün gelecek ki; tanıdığın her insan yüzünden, biraz daha yalnızlaştığını göreceksin."* lafına inat, yaşamınızda güzel yıllar, mutlu yarınlar, gerçek dostluklar hep sizinle olsun.

Mutlu Yıllar!

Ertan Sayer

HOŞ GELDİN 2021

Zaman acımasız bir katil, bizse katiline âşik kurbanlarız...

Yeni bir yıl, yeni bir yaş, hatta aldığımız her yeni nefes; yeni bir adım atmak meçhul sona...

Bu, oldukça karamsar bir yeni yıl mesajı başlangıcı; evet, haklısınız! Masallarla büyümüş bir topluma gerçeklerin acı vermesini yadsıyamam elbet, fakat pranga vuramam da dilime...

Yine de mademki tamamız yeni yıl ve temennisi âdettendir, o halde:

İnsan onuruna yaraşır bir hayat sürebildiğimiz, doğaya ve içinde barındırdığı tüm yaşam formlarına saygıda kusur etmediğimiz, kadın ve çocuk paralelinde insanın insana zulmünün son bulduğu, barış ve huzur içerisinde, en önemlisi de rahatça nefes alabildiğimiz bir yıl geçirebilmeyi temenni ederim...

Not: Umarım başarısızlığımızın mutlak sonuçlarıyla sınanırken farazi bir yılı daha suçlamayız!

Her şey gönlünüzce olsun...

Kadir Turan

Ne yıldız değil mi 2020?

Hep havai fişek patlayan bir yıl gibiydi. Her bir havai fişegın deseni bu sefer ne olacak diye merakla beklediğimiz, fişegın bazen yerde, bazen gökte patladığı bir yıldız değil mi? Bütün dış hesaplaşmalarımızın iç, hatta ev tarzı hesaplaşma olarak algılandığı bir yıldız.

Hadi biraz olumlu bakın ama negatif vermeyin bana. Öyle Olsun'un doğduğu ve soluk almaya başladığı bu güzel yıldızdaki en güzel havai fişek buydu.

Bizler belki de onun için maske takarak nefeslerimizi kendimize sakladık, Öyle Olsun dedik. Maskeye burunlar asla girmedi, Öyle Olsun dedik. Hiçbir gerçek veri, sayı bilmedik, Öyle Olsun dedik. Evden çıkmayacaksınız dediler, Öyle Olsun dedik...

"Öyle Olsun" lafının hakkını seve seve verdik bu yıl...

Ama düşünmeyecek, yazmayacaksınız demediler...

2021'de de diyemeyecekler...

Mutluluk pekişsin, musmutlu bir yıl olsun, o da Öyle Olsun...

Banu Bayraktarbaşı Ücel

HOŞ GELDİN 2021

Yeni yılın gelişini kutlamak bana göre, insanoglunda umudun her daim var olduğunu gösteren güzelliklerden. Geçirdiği yılda ne yaşamış olursa olsun, önündeki 365 gün için mutluluk, iyilik, sağlık diler. Hem kendi, hem sevdikleri için... Eğer ki şanslı ise bu coşkusunu ailesi, dostları ile bir arada sıcacık duygularla yaşar.

Ne yazık ki bu sene tüm dünya için zor bir yıl oldu ve olmaya da devam ediyor. Sanırım dünya tarihinde ilk kez yasaklarla, kısıtlamalarla çevrili bir yılbaşı geçireceğiz. Fakat şuna eminim ki, yine ilk defa birçok insan aynı şey için; salgından kurtulup, eski günlere dönebilmek için, kendi inancı doğrultusunda dua edecek, dilek dileyecek, enerji yollayacak. Umarım ki tüm iyi düşünceler yerini bulur.

Hiç bir masum canlının zarar görmeyeceği, acıların unutulup gideceği bir sene olmasını ve herkesin kalbindeki merhamet büyüklüğünde güzel bir yıl geçirmesini diliyorum.

Sevgiyle kalın...

Ülkü Acar Ciner

Yılbaşı gecesi neler yapacaksınız? Sanırım her güzel şeyin çocukken güzel olduğu gibi yılbaşı da sadece çocukken güzeldi. Aile büyüğünün evinde toplanıp tombala oynamak, mide fesatı geçirecek kadar kuruyemiş, mandalina, kestane yemek meğer ne mühimmiş. Televizyonda Zeki Müren'i, Emel Sayın'ı, Erol Evgin'i, Barış Manço'yu dinlemek, Nurhan Damcıoğlu'nun kantosunu izlemek, Zeki-Metin'in parodilerine gülmek ne kadar güzelmiş.

Sezen Aksu "Beni Unutma" şarkısında diyor ya; *"Bir gün daha yaşandı ve bitti. Küçük sevinçleri ve küçük kederleriyle."* diye, tıpkı onun gibi bir yılı daha bitirdik. Sevinçleri bilemem ama kederleri çok da küçük olmadı. Fakat hayat da tam olarak böyle bir şey. Kimi zaman yükseliyor, kimi zaman da zeminin dokusunu hissediyoruz.

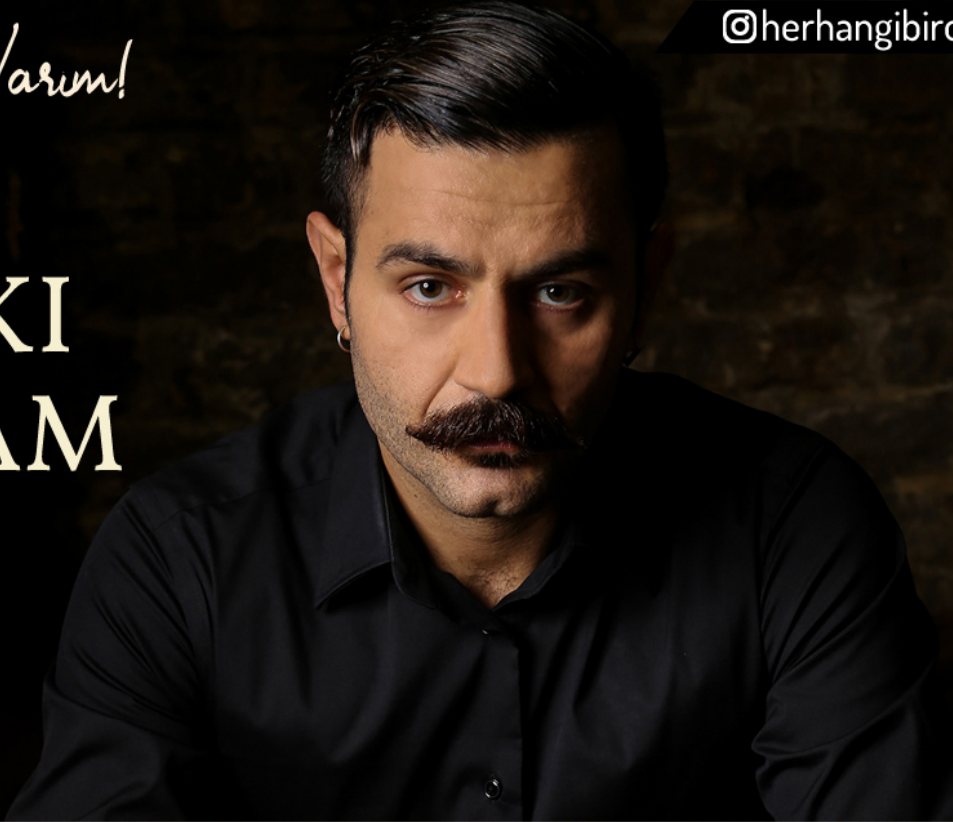
Küçük mutlulukların bile peşinde koştuğumuz şu günlerde; yeni yılın hepimizi iyi hissettirecek, biraz da olsa umut verecek gelişmeleri beraberinde getirmesini temenni ederim.

Atila Buğra

Ben de Varım!

SUÇ ŞARKI CEZA İDAM

İran dendiğinde aklınıza ne geliyor? Kültürel zenginliği, askeri kuvveti, boyun eğmeyen politikası, köklü edebi tarihi ve benzeri birçok olumlu şey sayabileceğinizi biliyorum. Eğer İran'da yaşasaydınız ve bir kadın olsaydınız inanın bunları düşünmeniz kolay olmayacaktı. Öyle ki; değil İran'da yaşamak, turist olarak giderken bile, iki kere düşünmenin faydalı olacağı kanaatindeyim.

İran'ın yönetim biçimi nedir diye sorduğumuzda şunları söyleyebiliriz: Şubat 1979'da Pehlevi Rejimi'nin (Şah yönetimi) yıkılışıyla ülkede İslam Cumhuriyeti kuruldu ve halk serbest seçimlere katılarak %98,2 oy oranıyla İslam Cumhuriyeti'ne oy verdi. Tüm kuvvetlerin başında Veli-yi Fakih ve yürütmenin başında ise cumhurbaşkanının bulunduğu İran'da yönetim, kuvvetler ayrılığı prensibine dayanır.

Bütün bunlar gözünüzde bir manzara betimledi değil mi? Şimdi eğer İran'da yaşıyorsanız ve kadınsanız uymak zorunda olduğunuz kurallara da değinelim o halde:

- **Kıyafetleriniz yönetim tarafından biçimlenir asla üzerinize yapışan ve vücut hatlarınız belli eden kıyafetler giyemezsiniz.**
- **Kıyafetleriniz de cıvı cıvı renkler kullanamazsınız.**
- **Eğer ahlak polisleri tarafından göze batar ve yakalanırsanız ağır cezalarla karşılaşmanız kaçınılmazdır.**
- **Bunların dışında orada yaşayan halk değil de turist iseniz bile aynı kurallar sizin için geçerlidir ve kesinlikle Youtube, Twitter ve Facebook'u kullanamazsınız çünkü sosyal medya kısıtlama değil yasaklamadır.**

ÖYLE OLSUN

Sinem Karaçuha

@herhangibirokur

Size bu bilgiler ışığında tanıtmak istediğim birisi var: **Shahin Najafi**.

10 Eylül 1980'de İran'ın Gilan İlinde doğan Shahin Najafi (Şahin Necefi) İran'da gençlerin isyan sesi olarak da tanınır.

Üniversitede, Sosyoloji öğrencisiyken anarşizme yakın düşünceleri ve bu düşüncelerini açıkça dile getirmesi sebebiyle okuldan atılan genç şarkıcı, sonraları ateist olduğunu söyler ve özellikle İran'daki yaşamı, siyaset ve ideolojiyi eleştirmeye başlar. Almanya'ya sığınmadan önce İran'da "merdiven altı" müzik dünyasının simgelerinden biri olan Şahin Necefi'nin sesine İran'da yasak getirilir. O da Almanya'ya gidip eleştiri boyutunu İran'da kutsal sayılan değerlere küfredecek kadar yükseltir. İran'da birçok dini kesim onu irtidatla (dinden çıkmakla) suçlasa da şarkıları İran'da özellikle gençler arasında en çok dinlenenler arasındadır.

En önemli şarkısı, yani İmam Naghi'yi söyledikten sonra ölüme mahkûm edilip ülkeyi terk eder. Bu şarkıda Şiilerin ve tam olarak Müslümanların kayıp imamları sayılan Hazrat-i-Mahdi hakkında hicivlerde bulunuyor. Şarkıda Mehdi'yi bulamıyorsak Naghi gelir "Naghi can sen gel sana yemin edelim!" diyor ve inançları olumsuz eleştirilerle sorguluyor.

Fikir ve ideolojisi ne olursa olsun, Şahin şarkılarında teokrasiye, yoksulluğa, cinsiyetçiliğe, sansüre, çocuk işçiliğine, homofobiye ve uyuşturucu bağımlılığına karşı çıktı. Kıyafetlerini seçmelerine dahi izin vermeyen hükümetlerine başkaldıran ve bunun sonunda yüzleri asitle yakılan kadınlar için şarkılar yazdı, her defasında bunu bağıra bağıra söyledi.

Şimdi; 'suçu' şarkı söylemek olan Şahin hâlâ idam kararı ile yargılanıyor. Yaşamını Almanya'da sürdürüyor ve İranlı gençler arasında en çok dinlenen sanatçılar arasında yer alıyor. Baskı ve yaftalamalar onu susturamamış ve susturacağı da benzemiyor.

Şarkı önerileri:

Fou
Tamam
Ingooneh
Bia

Şahin'i sevmeniz temennisi ile...

ÖYLE OLSUN

Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş

✉ tugceozdes01@gmail.com

Ahh Sevda!

Günler birbirini aynısı sanki. Her sabah bir öncekinin kopyası. Her öğlen aynı tempo. Her akşam aynı melankoli. O kadar alıştım ki bu rutine, bir parça yerinden oynasa huzursuz oluyorum. Mesela sabah rutinime çat kapı bir dost kahvaltıya gelse, elim ayağıma dolanıyor. Bir huzursuzluk, bir isteksizlik. İnsan yalnızlığa alışınca bir kere, fazladan ve habersiz gelen her canı yadigar oluyor. Bu sabah da Tolga çıkıp geldi. O kalın sesi evimin duvarlarında yankılandı sanki. **“Oğlum Muhsin nerelerdesin? Kaç gündür ne ses var ne seda?”** Mahcup oldum. Cevap da veremedim. **“Hastayım biraz.”** demekle yetindim. Oysa hasta falan değilim. Sevmiyorum rutinimi bozmayı. Şu an çok rahatsızım. Keşke gitse diyorum içimden. **“Ben sana öğlen uğrayacaktım, yemeğe çıkarız.”** dedim. Kabul etmedi. **“Toparlan haydi, kahvaltıya gidiyoruz.”** dedi. Kabul etmeye mecburum. Tolga çok inatçı olabiliyor. Oysa hiçbir zaman kalabalık mekânları, kuş sütü eksik kahvaltı sofralarını sevemedim. O kalabalık kahvaltılarda eksik olan tek şey salçalı ekmektir ve salçalı ekmeğe yoksa kahvaltıda ben aç kalırım.

Üzerimi değiştirip bindim Tolga'nın arabasına. Yeni almış. Çok pahalıymış. İyi çocuk, beni de sever ama çok konuşuyor. Sürekli konuşur. Oturduğum koltuğu gösterip dün akşam burada çok güzel bir hanımın oturduğunu ve onunla yaptıklarını anlattıkça huzursuzluğum katlandı. Bu koltukta sanki şimdi dikenler var. Vücuduma değen her şey beni rahatsız ediyor. Tolga ise gevrek gevrek gülerek anlatıyor. **“Benim hatunun çok güzel arkadaşları var, yapalım sana birini.”** diyor. Yapalım birini. İnsan onurunu daha aşağı çeken başkaca bir cümle var mı? Yapalım birini. O “biri” ister mi bakalım? Ben ister miyim bakalım? Ne önemi var? Yeter ki o “çok mutlular” daha da mutlu olsunlar. Anlıyor sanki huzursuzluğumu. **“Aman be oğlum asma suratını, haftaya hatunun doğum günü partisi var. Gel sen de kimi istersen beğen, gerisine karışma. O iş bende.”** diyor. Hayalini kurduğum ilişki böyle mi başlamalı? Hem ben Sevda'dan sonra böyle sığ ilişkilere girmeye hevesli miyim? Hiç umurunda değil.

Lüks restoranın sürgülü kapısından girip manzarası en güzel masayı seçmeye çalışırken

ÖYLE OLSUN

Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş

✉tugceozdes01@gmail.com

de hâlâ konuşuyordu. Nereye kadar böyle yalnız kalacaktım? Ne zaman hayatımı düzene sokacaktım? Ben herhangi bir masaya çöküvermek isteğiyle peşinde sürüklenirken de çenesi durmadı. Nihayet bir masa beğendi de biz ayakta aval aval bakınırken insanların üzerimizdeki tuhaf bakışlarından bir parça kurtulduk. Böyle ruhsuz mekânlarda sanki herkes aynı ruhsuzlukla bana bakıyor gibi hissedirim. Bir yığın enerji emici hepsi. Çok huzursuz hissediyorum şu an. Tolga ise gayet rahat. Serpme kahvaltı söyledi bize, bir termos da çay. Bir yandan bana çay dolduruyor bir yandan konuşuyor. Çok üzülüyormuş. Beni yeniden mutlu görmek istiyormuş. Mutluyum ben, dediğimde öyle bir baktı ki, bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Acaba mutsuz muyum gerçekten? Kendimden şüpheye düştüm. Hayatım yokuş aşağı yuvarlanıyormuş ona göre. Oysa ben bir düzlükte gittiğimi düşünüyordum. Dertsiz tasasız, engebesiz bir düzlükte, sıkıcı bir monotonlukta ilerliyordu hayatım. Hayatımdaki en küçük bir dakikayı bile planlıyordum. Oysa şu an ciddi bir bomba düşmüştü günümün ortasına. Burada olmamam lazımdı. Şimdi evden çıkmış, dükkâna doğru gidiyor olmam lazımdı. Penceresindeki Semahat Hanım teyzeye selam vermem gerekiyordu. Bakkaldan günlük gazeteyi almam gerekiyordu. Sabah çayımı içip simidimi yiyor olmam lazımdı. Bu ruhsuz yerde bu birbirinden sevimsiz jambonlara, reçellere bakıyor olmamalıydım. Madem rutinimi bozmuştum, en azından keyif veren bir şeyler yapmalıyım diye düşündüm.

Tolga'ya bakıp **"Dostum teşekkür ederim, ama acil bir işim var, ben sonra sana uğrarım."** deyip oradan acele adımlarla ayrıldım.

Bana neyin iyi geleceğini biliyordum. Sahile indim. Sahilde, apartmanların arasında kalmış, o virane köşkün önünde durdum. Bir süre öylece baktım. Tüm pencerelerine, duvarlarına, merdivenlerine, kapısına. Merdivenlerini tırmanıp kapısının tokmağını çevirmeye cesaret ettim sonunda. Tahmin ettiğim gibi kilitliydi. Her yanı çürümüş bu eve girmek işten bile değildi aslında ama saygısızlık olurdu zorla girmek. Ev sanki konuşuyordu. Sanki canlıydı. Kapı tokmağına bir süre daha dokundum. Yüzlerce yıl evvel bu tokmağa dokunan kadının parmaklarına dokunmuştum sanki. Mermer basamaklara oturdum. Demir korkuluklara dokundum. Yüzlerce yıl evvel burada belki de bir çocuk bu şekilde oturuyordu. Demir korkulukların arasından bakınca denizi görüyordum. Sevda düştü yine aklıma. Bir yıl önce beni terk eden, yurtdışına giden Sevda. Adı gibi Sevda.

Ahhh Sevda! Ne çok severdi eski evleri. Terk edilmiş mekânlara uzun uzun bakmayı. Eğitimi için İspanya'ya giden, başlarda her gün konuşabildiğim, zamanla ulaşamaz olduğum ve bir süre sonra da numaramı engellediğini fark ettiğim Sevda. Göz göre göre elimin altından kum gibi kayıp giden Sevda. Hüznümün müsebbibi Sevda. İnsan nasıl da bağlanıveriyor kısa zamanda. İki hafta içinde gecemi ve gündüzümü kaplayıvermişti. Her gece onu düşünerek uyuyor, her sabah içimden ona günaydın diyordum. Yapabildiğim tek şeyse çekingem, tutuk bir günaydın mesajı atmaktı sadece. Uzun süren bir ilişki değildi bizimki. Kısaydı ama derindi. Tıpkı bir Stefan Zweig ya da

ÖYLE OLSUN

Anton Çehov eseri gibi, kısa ama yoğun. Bir çırpıda okunuveren, tüketiliveren ama etkisi uzun süren bir edebiyat şöleni gibi. Onun için belki bir hiçti ama bana yaşattığı duygu yoğunluğu inanılmazdı. Kimseyi öyle sevmemişim gibi, kimse beni öyle sevmemiş gibi. Öl dese ikiletmeden ölecekmişim gibi. Bir anlık mutluluğu için ömrümü ayaklarına serecekmişim gibi. Ama işte hep "gibi". Bir düşün dünyasında hayatımın en güzel yalanıydı. Onu hayal etmek, onunla sahilde yürümeyi düşlemek, onunla kalabalık şehirlerde el ele dolaşmayı düşlemek, onun da beni sevdiğini düşlemek... Ütopik bir dünya kurmuştum bize. Kötülüklerin olmadığı, sadece ikimizin olan, sessiz, sakin, huzur dolu bir dünya. Artık orada yaşıyordum. Birden gidiverince o ütopyada tek başıma kalakaldım. Suç onun değil. Suç da yok ortada. Ben inanmayı seçmiştim. Gidiverdi bir gün. O gün bugün kanar durur içimdeki yara. Ne zaman kabuklansa ben bizzat kanatırım onu. Hissetmek için, var olmak için. Hem ondan geliyorsa acı da başımın üstüne, cefa da başımın üstüne, yoksa bir adam niye sever ki? Oturdum bu eski evin mermer basamaklarına, Sevda'yı düşünüyorum. Günün bu saatinde hem de! Şimdi zamanı büksem, bu evin o eski halinin olduğu günlere gitsem. Elimde mis kokulu nergislerle ve fırından aldığım sıcak ekmekle köşe başında görünsem. Sevda da cumbada yolumu gözlese, beni görünce bir telaş aşağı inse. Kapıda o muhteşem gülüşüyle beni karşılasa. Ayakkabılarımı şu köşeye bıraksam, içeri girsem. Sarılsam ona sımsıkı. Birlikte yukarı çıksak... Geceleri göğsümde uyusa, sabahları öperek uyandırsam.

Hayal! Hâlâ hayal kur aptal Muhsin! Belki de kız orada biriyle birlikte. Senin yüzüne

Tuğçe Hepkaradagiden Özdeş

✉tugceozdes01@gmail.com

bakmaya çekindiğin kız belki de başkasının koynunda uyuyor! Kalk buradan! Evine git! Saçma sapan düşlere kaptırma kendini!

İyi de hayal de mi kurmayalım? Nasıl çekilir bu hayat düşler olmasa?

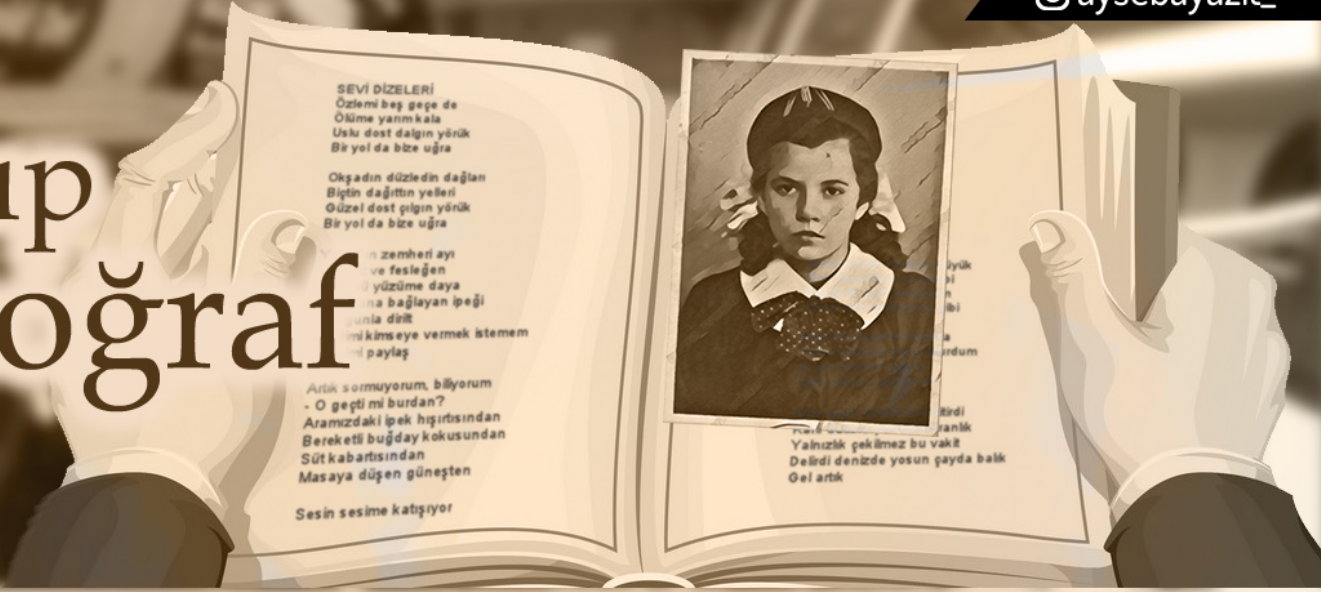
Kurma! Hayal de kurma, senin hayallerin yüzünden acı içindeyiz hepimiz! Bok vardı sevecek!

Deme öyle, ağlarım.

Ağla ulan! Seni el âlemin ortasında ağlatmamak için nelerine katlandık, ağlarsan ağla!

Çok huzursuzum. Hızlıca kalktım oturduğum basamaklardan. Seri adımlarla ve hatta koşarak eve doğru gitmeye başladım. Ben koştukça duvarlar, çöp bidonları, martılar, arabalar, dükkânlar da sanki ters yöne doğru koşuyor. Ben koştukça hayaller, umutlar, sevinçler ve tabii hüznler de sanki ters yöne koşuyor. Tüm bunlardan uzaklaştıkça daha hızlı koşuyorum. Kalbim ağzımda atıyor sanki. Ter içinde sokağıma geldiğimde Tolga oradaydı. Beni merak etmiş. Ardımdan çıkmış. Kolumdan tuttuğu gibi arabaya bindirdi beni. Doğru hastaneye. Gözlerimde görüyor o. Beni ve diğer Muhsin'i görüyor. Gözlerime bakan tek kişi o zaten. Liseden beri tek arkadaşım olan Tolga. "**Değer mi oğlum bu cinleri kafana toplamaya?**" diyor. Cin değil onlar. Onlar benim diyorum. Ses etmiyor. Yüzü asık. Kızgın bir baba gibi. Kızgın ama kırmaktan imtina eden bir baba gibi. Gidiyoruz hastaneye. Yeni ilaçlar, yeni tedaviler beni bekliyor. Sanırım yine bir süre burada misafir olacağım. Ahh Sevda, ne vardı benim olsan...

Kayıp Fotoğraf

Sokağa adım attığımda, o gün başına geleceklerden habersizdi. Soğuk hava çarptı yüzüne, gözlerini kıstı. Yakasını kaldırdı paltosunun, hızlı adımlarla durağa yöneldi. Bir yığın iş bekleme iş yerinde, acele etmezdi, oturur bir yerde, sıcak çay yanında Ankara simidini bir güzel mideye indirirdi ama ne mümkün. Tembellik bu ya; bir sonraki günü düşünmeden erken çıkmış, işleri yarım bırakmıştı bir gün önce.

Nihayet otobüs geldi, tıklım tıklım doluydu ama iki ayak bir gövdelik yer her zaman bulunurdu. Neyse ki kalabalıktan otobüsün içi sınımsıktı. Tabii her olumsuzlukta vardır olumlu bir şeyler. Galiba tembel bir Pollyanna'yım ben diye düşündü. Tutunacak bir yer buldu kendine, dışarıyı bile izleyebilirdi bulduğu boşlukta. Hemen önünde fötr şapkalı yaşlı bir adam oturuyordu. Adamın elinde henüz kapağını açmadığı bir kitap vardı. Kitabı gazete kâğıdıyla kaplamıştı ve belli ki uzun zaman olmuştu kaplayalı çünkü sararmış, yıpranmıştı gazeteden kitap kabi.

Yaşlı adam dışarıyı izliyordu, yanında gençten bir çocuk başına kapüşonunu çekmiş uyuyordu, belki de gözünü kapatmış uyuyor gibi yapıyordu. Kucağındaki sırt çantasına yastığıymış gibi sarılmıştı. Sakin bir kalabalıktı, okuluna, işine giden birbirini tanımayan bir kalabalık. Bir zaman sonra yaşlı adam boğazını temizledi ve kitabının kapağını açtı, yaklaşık ortalarındaydı kitabın. Tanıdık bir kitap mı diye okumaya çalıştı kelimeleri fakat gözlüğünü takmadığını fark etti, bir eli düşmemek için tutunuyorken diğeri çantasındaki gözlüğüne ulaşmayı başardı. Elbette otobüste bir başkasının kitabına dadanmak hoş değildi ama merak etmişti işte. Bir şiir kitabı değildi ama yaşlı adamın okuduğu sayfada bir şiir gözüne ilişti;

Artık sormuyorum, biliyorum
-O geçti mi burdan?
Aramızdaki ipek hışırtısından
Bereketli buğday kokusundan
Süt kabartısından
Masaya düşen güneşten
Sesin sesime katışıyor

ÖYLE OLSUN

Bir kaç kez okudu dizeleri, şairi yazmıyordu, eğilip sormak istedi ama adam dalmıştı kitaba rahatsız edemezdi. Diğer sayfaya kaydı gözü, belki şairin adına rastlardı, sonra Gülten Akın adını fark etti birden.

Gülümsemişti, yeni bir element keşfetmiş gibi mutluydu hatta. Yaşlı adam belli ki okumuştur, sayfayı çevirmeye koyulmuştu çoktan, o sırada ani bir fren yaptı otobüs. Neyse ki kimseye bir şey olmadı. Zaten ustalaşmıştı insanlar düşmemeye ani frenlerde, keşke hayatta böyle olsa diye düşündü ani frenlere karşı sarsılmaz genlerle doğmuş olsak.

Yaşlı adam diğer sayfaya geçmişti bile ama birden sağına soluna baktı ve bir çırpıda kaldığı sayfaya bir ayraç aradı ama o da ne; eski bir fotoğrafı kitap ayracı. Kaşla göz arasında kapatıverdi kitabı. Bakakalmıştı kitaba, şaşkındı, Fotoğraftaki yüzü tanıdı. Daha önce hiç görmediği birinin kitap ayracı anneannesinin fotoğrafı nasıl olabilirdi? Otobüs durdu, iş yerine gelmesine iki durak vardı ama yaşlı adamın peşinden iniverdi. Tam olarak ne yapacağını bilmiyordu, sadece hisleriyle hareket etmeye başladığını fark etti. Takip etti bir süre adamı, ağır ağır yürüyor; arada bir durup saatine bakıyordu yaşlı adam. İş yerinde onu bekleyen işlerin hepsi aklından uçup gitmişti. Bir apartman kapısına geldi adam tam o an hamlesini yaptı.

çerçevedeki fotoğrafın aynısının bugün yeni tanıştığı birinde daha olduğunu öğrenmenin karmaşık hissini taşıyordu. Altı sene önce kaybettiği anneanesi o fotoğrafı lisedeyken okul yıllığına koyulmak üzere çektirmişti. Her öğrenciye üç nüsha verilen fotoğrafın bir tanesi, kendine ulaşmadan kaybolmuştu. Kimin aldığını hiç öğrenememişti.

Ayşe Bayazıt

@aysebayazit_

“İyi günler amca, nasılsınız?” diyebildi. Adam yüzünü inceledi, tanımadığı belliydi. **- İyiyim evladım, siz nasılsınız? Çıkaramadım sizi.**

Ayaküstü, neden peşinden geldiğini biraz açıkladı. Hemen yan taraftaki küçük kafe, yaşlı adamın zaman zaman oturup kahve içtiği bir kafeydi, oraya geçip oturdular. Yaklaşık iki saat sürdü sohbetleri. Ayrılırken sarıldılar, ikisinin de gözleri dolu doluydu. Durağa yürürken, evinin duvarında asılı duran

BÜYÜK KIRIK

- Ne zaman büyüdün?
- Kardeşimdi vazoyu kıran, anneme, ben yaptım, demiştim.
- Ne zaman büyüdün?
- Yüreğime bırakıp kaçtıkları "çok gizli" etiketli sırrı korumak için, yerin kulaklarına, ellerimle toprak doldurmuştum.
- Ne zaman büyüdün?
- Kâğıt kesigi sancısını uyumadan evvel kalbimde duymuştum.
- Ne zaman büyüdün?
- Ben, cümlelerim kısaldığında büyüdüm.
Uzun cümlelerle konuşur, uzun cümleleri yazarım. Uzun yazılmış cümleleri, uzun uzun okurum. Uzunluk yatıştırır beni. Cümle uzun olunca, harf başına düşen anlaşılma kaygısı azalır bir kere. Yüreği ferahlamış harfler daha bir sevecen tutunur yanındakine. Yüzeyleri genişledikçe de zihnin birim alanına uyguladıkları basınç azalır böylelikle, uzun cümlelerin. Sürüldükleri zihnin zeminini sıkıştırıp çatlatmadan, incelikle mesken tutarlar kendilerine. Huzurlu bir konukluktur bu. Öyledir ki en nihayetinde yurt edinirler orayı, yerleşir, kök salarlar derinlerine. Büyük Kırık'tan önceki zamanların cümle tarihidir bu. Gelelim sonrasına...

Bilinmeyen bir günün bilinmeyen bir saatinde, bir çatırtı yankılanır kulaklarda. Bir iç, bile isteye, boydan boya kırılmıştır. Çatlağın bir ucundan diğerine uğuldayan rüzgârlar esmektedir. Azgın

rüzgârlar, yoluna çıkan anlatmak hevesini, anlaşılma umudunu önüne katıp, süpürmektedir. Felaket sonrası, zamanın eli Büyük Kırık'ın duvarlarını birbirine yaklaştırmaya çalışırken, iç artık tenhaliğe kesmiş, havası ağırlaşmıştır. Neredeyse birleştirilen duvarların arasına sessizliğin harcı sürülmüş, onarım tamamlanmıştır. Ancak içimizde yitenler olmuştur. Bu yas bizi dermansız kılmış, için kapıları konukluğa kapanmıştır. Yalnızlıkla ağırlaşan kasvet Büyük Kırık öncesinin huzurlu sakinlerinin yani uzun cümlelerin huzurunu kaçırmış, onları bölmüştür. Kıpırdanan harfler birbirinden kopmuş, hüznün farklı kombinasyonlarını oluşturmak üzere yeniden bir araya gelmiştir. Artık kısa, yoğun, sivri ve karadır harf grupları. Ondandır ki dışarı her zorunlu çıkışlarında, göğüs kafesine batıp kanatırlar. Kana bulanmış suretleri ile iki yürek arasında asılı kalır, ses tellerinin üzerine çöker; onları gerer, nihayetinde koparır ve anlamsızlığın derin çukurlarına fırlatırlar.

Nur topu gibi bir suskunluk doğar sonra o çukurdan. Adını da "büyümüş" koyarlar.

- Niye büyüdün?

- ...

Not: *Kimsenin sizi, Tutunamayanlar'ın "Kelime ve yalnızlık..." mısrasını ağlaya ağlaya okutturacak kadar kırmasına izin vermeyin.*

ÖYLE OLSUN

LAZZARO FELICE

Lazzaro, Tancredi, Antonia...

Güçlü olanın zayıf olanı ezdiği bir köyde, dünyadan habersiz bırakılmış bir avuç köylü ve aralarında bulunan; söyleneni yapmaya kendini adanmış temiz kalpli Lazzaro'nun hikayesi...

Planlar ve yalanlarla bir oyun kuran Tancredi bu oyuna Lazzaro'yu da dâhil eder ve Lazzaro bir dostluğun içinde bulur kendini. Tancredi'nin bu oyunu vesilesiyle, polis bu köyü fark eder ve köyü dağıtır. Köylü şehre göç eder. Lazzaro ise arkadaşı Tancredi'yi bulmak için şehre gittiğinde her şey ona çok yabancı gelir. Zaten o da değişen her şeyin dışında kalır. Film; renkleriyle, konusuyla, sanki anlatılan bir hikâyeyi zihninde canlandırıyor muşsun hissi verdi bana. Lazzaro'nun dünyanın dışında kalabilecek bu saf ve masum dünyası önerim olsun :)

Yönetmen: Alice Rohrwacher

Oyuncular: Adriano Tardiolo, Luca Chikovani,
Agnese Graziani

Ülke: İtalya

Yazan & Çizen
Aysel Şen

©_cizgicizer_

Özgürlüğümüz Yoksa Yalnızlığımız Mıdır?

Sonbaharın son demlerinde bir gün; toprak kokusu geliyor pencereden. Hafiften perdeyi aralıyorum siyim siyim yağmur; başımı cama yaslayıp birkaç dakika öylece izliyorum.

Hani bazen sebepsiz içiniz sıkılır evde durmak istemezsiniz ya öyle bir his; acil bir telefon gelmiş gibi kendimi dışarıya atıyorum. Öyle nereye gittiğimin bir önemi yok, ayaklarımın gittiği yere yol alıyorum. Evimin olduğu mahalleden üç sokak ilerisi; daha önce bu yolu hiç kullanmadığımı fark ediyorum. Tam caddeye inecekken bir anda etrafı büyüleyen o koku sarıyor.

İnsanın içini ısıtan cinsten şeyler hatırlatıyor bana. Annem geliyor aklıma, okuldan eve döndüğüm saatler, doğum günlerim...

Nasıl geldiğimi hiç anlamadan kendimi Nevin ablanın yanında buluyorum. Sesi ile kendime geliyorum.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diyor.

O an sanki dilim tutulmuş gibi ne diyeceğimi şaşırıyorum. Bir iki kem kümden sonra **“portakal”** deyiveriyorum. Keşke o gülümsemeyi anlatan bir his, bir kelime olsa diye geçiriyorum içimden.

İşte Nevin abla ile yollarımız aynen böyle kesişiyor.

Daha durumu ben anlayamamışken Nevin abla çoktan başlıyor portakal kokulu hikâyelerini anlatmaya. Uyumadan önce annemin anlattığı masallar gibi duygulardan duygulara sürüklüyor beni.

Tesadüfler kaderin bir parçası mıdır? O günden sonra her günüm bunu düşünerek geçiyor.

Üç sene boyunca kaldığım evin, üç sokak ilerisinde böyle şirin bir çiçekçi dükkânının olduğunu bu sayede öğreniyorum. İçeride bulunan her çiçeğin ayrı bir hayat hikâyesi var; gerçekten öyle mi yoksa bütün bunlar Nevin ablanın hayal gücüne mi ait bilmiyorum. Belki de bildiğim gibi kalsın istiyorum. Hiç duymadığım çiçekleri onun sayesinde keşfediyorum. Kitapları, şarkıları, portakal kokulu kurabiyelerini, anlattığı hikâyeleri ve en önemlisi de çayın arkadaşlığını işte onun sayesinde öğreniyorum.

Nevin abla, bir insanın başına gelebilecek en güzel rastlantı.

Onun bütün hayatı işte bu çiçekçi dükkânı. Arka tarafta iki odası; sarmaşık gülleri arasında küçük bir kış bahçesi var. Bütün duvarları kaplayan tıka basa dolu kitaplıkları, masasının üzerinde çiçek ayraçlı kitabı ve ocağının üzerinden hiç inmeyen taze çayı, yanında olmazsa olmazı portakal kokulu kurabiyeleri.

Öyle bildiğim kadarı ile pek kimi kimsesi de yok. Müşterileri de hep onun gibi naif ve duyarlı insanlar.

Bir gün merakıma yenik düşmüş; eşi, dostu, çocukları olup olmadığını sormuştum.

“Hiç olmaz olur mu?” demişti.

Sonra ayağa kalkarak içeriye doğru yürüdü. Önce kitap dolu odasına giderek,

- Bak Nil seni tanıştırayım bunlar benim dostlarım.

- Unutma Nil, kitap en güzel dosttur, onunla baş başa kaldığında sana vaktinin gerçekten boşa geçmediğini hissettirir ve asla ihanet etmez.

Sonra haydi diyor şimdi de çocuklarımla tanışmalısın.

Bu defa çiçeklerinin olduğu yere geliyoruz.

- İşte benim çocuklarım; hepsi birbirinden özel ve değerli. Çiçeklerde aynı çocuklar gibidir.

- Onları büyüten ve bu kadar güzel görmelerini sağlayan şey sevgi ve emektir.

Sonra her gün birbirinden daha önemli şeyler bahsettiğimiz, zamanın nasıl geçtiğini fark etmediğimiz kış bahçesinde yer alan o küçücük masamıza oturuyoruz.

Nevin abla o masaya asla çayı olmadan oturmaz ve yine kuralına uyum sağlayarak ocağın üzerinde fokurdayan çayından iki bardak dolduruyor.

Sonra bana dönerek;

“Yalnızların yareni kimdir biliyor musun küçük hanım.” diyor.

Bilmediğim belirten gözlerle ona bakıyorum.

- Çay.

- Günün belirli saatlerinde buluşur birbirimize yoldaş oluruz; acıyı, hüznü, mutluluğu yaşama dair ne varsa birlikte paylaşıyoruz.

“Biliyor musun Nil, beni hiç yarı yolda bıraktığına şahit olmadım.” diyor.

O an tam olarak anlamasam da aradan geçen yıllar Nevin ablanın hikâyesini öyle güzel manalaştırıyordu ki. Kırk sekiz yıllık hayat yolculuğunda insan yanında olmasını istediği şeyleri kırk sekiz elekten geçiriyordu nihayetinde.

Bazen sahip olduğunuz özgürlüğü insanlar yalnızlık olarak adlandırabilirler ama unutmayın ki asıl yalnızlık kalabalıkların içinde kendinizi unutmanızdan başka bir şey değildir.

Şair de ne diyordu dizelerinde; **özgürlüğümüz yoksa yalnızlığımız mıdır?**

ÖYLE OLSUN

Atilla Buğra

@atilla.bugra

Neydi O Yıllar?

nasil
evlenirsin
bu
lisanla

Yeşilköy hava alanında Türkçe
"Çok sevinçliyim.." diyen

**MARC ARYAN KRAL
GİBİ KARŞILANDI...**

ORHAN TÜREL
MARC ARYAN'IN 60. DOĞUM GÜNÜNE
KATILANLARIN İZLENİMLERİNE
DİKKATİNİZİ ÇEKMEK İÇİN
YAZDIM. İZLENİMLERİNİZİ
BİZİM İÇİN YAZARSAK
BÜYÜKLENEKTE YAYINLAYACAĞIZ.
BİZİM İÇİN YAZARSAK
BÜYÜKLENEKTE YAYINLAYACAĞIZ.

*Anası, babası Malıyalı şarkıcı
"Malıyalı dünyaca lanmış
insanı İsmet İnönü'dür" dedi

**İlk konsere çıkacağım zaman bana "Bu suratla
mı şarkı söyleyeceksin?" diye sormuşlardı.
Yakışıklı olmadığımı biliyordum. İçim
sızlamıştı. Onlara şu cevabı verdim;
"Hayır kalbimle!"**

Milliyet - 1966

Marc Aryan, 60'lı yıllarda ülkemizde oldukça popüler bir şarkıcıydı. Malatya Ermeni'si olan ailesi, Fransa'ya göç edince orada doğup büyüdü. Bu arada ismi dikkatinizi çekmiştir. Adı ve soyadını bir defada hızlıca okursanız oldukça popüler bir Ermeni soyadı ile karşılaşıyorsunuz: Markaryan. Sahne adı olarak Marc Aryan'ı kullansa da *-ki bence oldukça yaratıcı-* gerçek adı **Henry Markaryan**'dı.

Marc Aryan ilk olarak 1966 yılının başlarında Türkiye'ye geldi. Zaman içerisinde de sıkça uğrar oldu. Türkçe plaklar doldurdu, konserler verdi. Hatta en sevilen yabancı şarkıcı sıralamalarında uzun bir süre zirvede kaldı. Komik aksanı ile oldukça da sevildi. **"Nasil Evlenirsin Bu Lisanla?"** şarkısı da onlardan biri. Üstelik aranjman deyince ilk akla gelen isim olan **Fecri Ebcioğlu**'nun yazdığı sözleri de oldukça eğlenceli:

Evlenelim.
İstedim seninle.
Babana gittim bak dün.
Hikâyeyi söyleyeyim de dinle.
Bak ne dedi?
Ben hiç anlamadım.
Babandır, belki anlarsın.
Söyledikleri bunlar dinle sen de şaşarsın:
Şabalabalab dabı dıba.
Şubdiduyudeba!
Şabalabalab dabı dıba.
Şubdiduyudeba!
Şabalabalab dabı dıba şubdı ba!
Anladın mı?
Ne demek istiyor?
Verdi mi seni bana?
Söyle nasıl evlenirsin bu lisanla?
Oh sevgilim.
Yok yok olamam ben hiç sensiz.
Atlattı bizi anla.
Söyle nasıl evlenirsin bu lisanla?

ÖYLE OLSUN

Neydi O Yıllar?

Atilla Buğra

@atilla.bugra

nasıl
evlenirsin
bu
lisanla

Fransızca söyledi ... Türkçe söyledi ...
Bazan duygulandırdı, bazan neşelendirdi
... Ve **MARC ARYAN**
çılgınca alkışlandı

* Plaklarındaki kemanlar, solo ve elektronik oyunlar
olmamasına rağmen Belçika'lı ünlü şarkıcı yine de
başarı kazandı ve müzikseverleri çok memnun etti

ORHAN TÜREL

Bu şarkı için "en sevdiğim" dersem yalan olmaz sanırım. Ne zaman dinlesem kendimi o yıllarda buluyorum. O kadar ki bu şarkıdan esinlenerek bir film senaryosu dahi düşünmüştüm.

Filmin sinopsisi aşağı yukarı şu şekilde:

Hippileri bilirsiniz. Hippilik, 60'lı ve 70'li yıllarda mevcut sisteme karşı çıkıp özgürce yaşamaya inanan bir akımdı. İşte filmin konusu da; 1965 yılında Fransa'dan gelen bir grup hippiden -o dönem örnekleri çokça mevcut- biri olan genç bir Fransız'ın Türk bir kıza âşık olmasıyla başlıyor. Ülkesine geri dönmeyen, beş parasız, pek de yakışıklı sayılmayan ve tek kelime Türkçe bilmeyen bu genç, kendini hem kıza, hem zengin babasına, hem de alışmaya çalıştığı çevreye kanıtlamak zorunda kalacak. **Yeşilçam** tadında, güzel bir dönem filmi olabilir aslında ama önce bir yapımcı bulmak gerekiyor elbette.

Gerçi Yeşilçam'ı günümüz yapımcı ve yönetmenleri henüz tam anlamıyla keşfetmiş değiller. Oysa sadece müziklerini ve birkaç çekim tekniğini kullanan "Bir Başkadır" dizisi dahi nasıl da ilgi çekti?

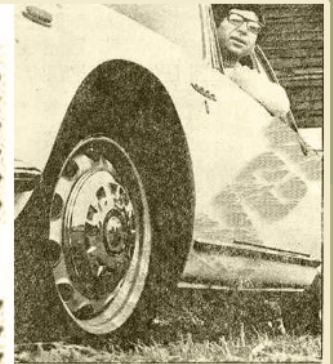
Sesi, dönemin şarkıcıları **Adamo** ve **Charles Aznavour**'a -tanıdığım en güzel Fransızca gırtlak- da benzeyen Marc Aryan'ı merak ederseniz önce "**Katy**" şarkısıyla başlayın. Sonra "**Volage** -bakalım size hangi şarkıyı hatırlatacak?-", "**Toi Ma Boheme - Kalbin yok mu?**", "**İstanbul**", "**Yalancısın**" şarkılarını dinleyin. Kalbiyle söyleyen bu ufak tefek adamı es geçmeyin...

EN ÇOK SEVİLEN YABANCI ŞARKICILAR

1. Marc Aryan 801 oy
2. Adamo 749 oy
3. Elvis Presley 750 oy
4. Christophe 376 oy
5. Patricia Carli 366 oy

SEVİLEN YABANCI TOPLULUKLAR

1. Animals 583 oy
2. Beatles 367 oy
3. Rolling Stones 314 oy
4. Yardbirds 306 oy
5. Los Alcarson 279 oy

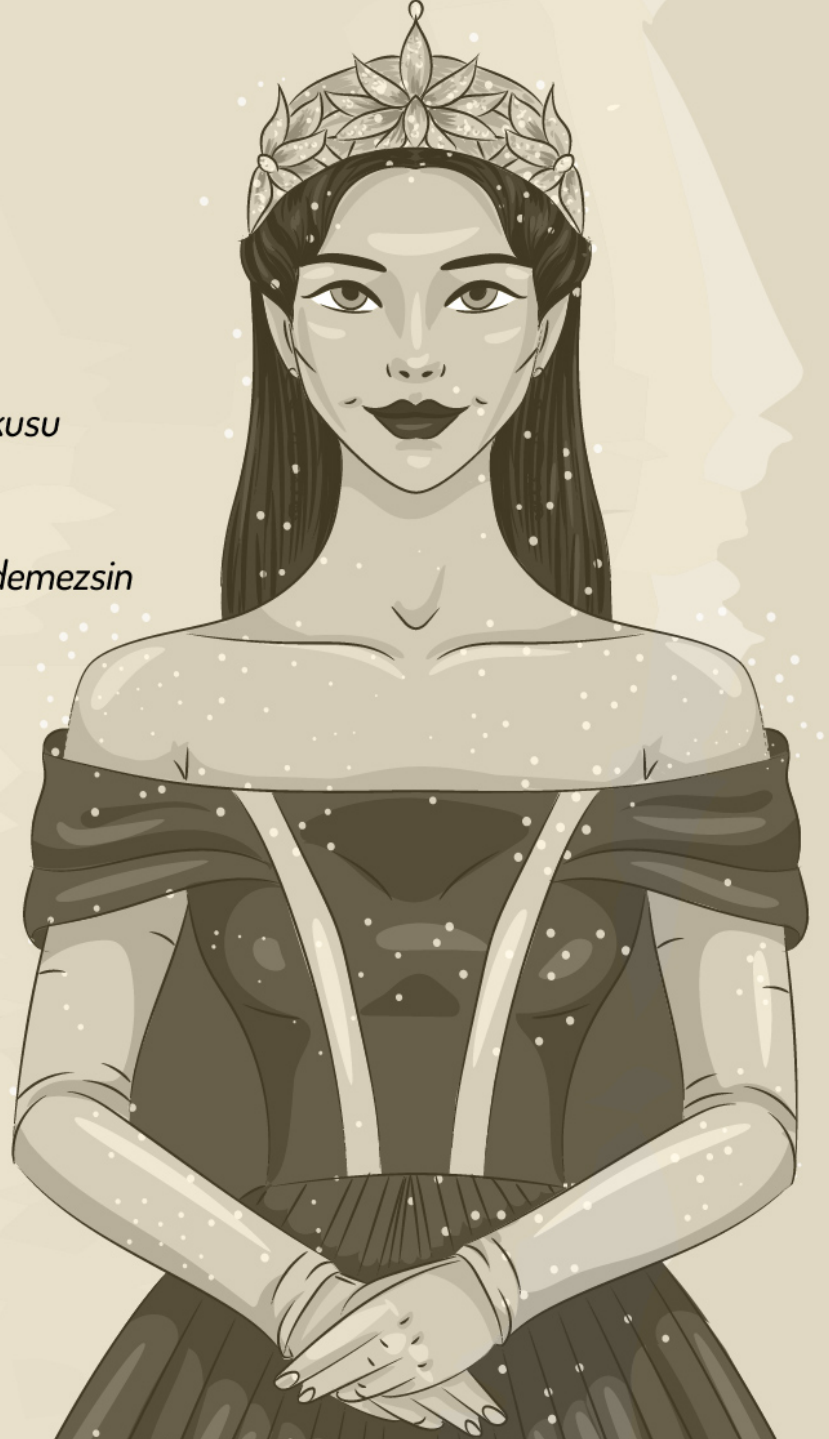

MARC ARYAN, İSTANBUL İÇİN ŞARKI HAZIRLIYOR

KRALİÇE

*gök bir boşalsa imdada Zülfikar yetişir
tutmuyorsun ya ellerimden,
susuzluğum gecikir
deklare ediyorum feci halde pişmanım
gidiyorsun çölümü yangına çevirmek için
çatılarımız ateş altında, aşımızda barut kokusu
az önce şehre bir haber geldi
imparator yasta, kraliçe vefat etti
buğday karan annelere bu durumu izah edemezsin*

*benden geç
kapıları miğfer diye üstüne kapatalım
sana olan aşkım seni bir girişte kıştırırsın
düşününce şimdi şükreden bir gecede
damar yay geriyor ki oktur
hala seviyor olmam
kelepçesiz bir tutukluluktur
sevgilim bil
ellerin şifanın bir üstüdür
hekimler
yokluğunu alsın diye seni bana sürmüştür*

Serçe

**“Annemin yüzünü unuttuğum gün
Yaşamın ruhu konuştu ilk defa:
Artık ne bir vefa ne de bir veda!
Sadece sarıl sanrılarının akışına
Ve kapıl aklının zindanına...”**

Var olduğundan artık emin değildi. Bir kere yola çıkmıştı, geri dönemezdi. İsmi bile ona yük geliyordu, her adımında hissettiği bir sızı. Bu kaçınıcı yataktı üzerinde günlerini geçirdiği? Bu kaçınıcı şehirdi sokaklarında dolaştığı? Saymayı uzun süre önce bıraktığını bile fark etmemişti. Belki de umursamamıştı. Rüzgârda uçuşan koparılmış çiçek yaprakları gibi her sürüklenişinde biraz daha solmuştu. Nereye gittiğini bile kontrol edemezken, nereye konduğunun da bir önemi kalmamıştı.

Yıllar içinde en çok değişen ise bedeniydi. Zihnin ritminin yoğunluğu ve karmaşıklığı yüzüne derin kırışıklıklar şeklinde yansımış, eti çekilmiş gibi tüm bedeni kemikleşmişti. Kendisine kötü baktığı söylenemezdi ama çaba gösterdiği de olmamıştı. Sadece yaşıyordu, nefes alıyordu o kadar.

Gittiği her şehirden bir kartpostal alıp küçük kardeşine gönderirdi. Bir gün Baran'ı da oradan kurtaracağına dair bir umut aşılarcasına sadece ama sadece ona gönderirdi. Fakat o vakit asla gelmemişti. Takvim sayfaları sonbahar yaprakları gibi dökülmesine rağmen, o hala aynı zamanda sıkışmıştı. O küçük odada, karanlığın içinde saklandığı dolapta mahsur kalmıştı.

ÖYLE OLSUN

Serdar Yıldırım

@serdar.gokyldrm

Bir gün, diğer cansız günlerden farksız bir gün, elinde kahvesiyle bir kafede oturuyordu. Caddedeki insanların, kedilerin, köpeklerin ve göremediği nefes alan tüm canlıların arasında kaybolmanın tadını çıkarıyordu. Her bir anı hafızasına atıyor, aklını oyalayacak her bir detayı özömsüyordu. Etrafı izlemek ve gezmek işte bu yüzden onun için bir ihtiyaca dönüşmüştü. Gözleri, yolun ortasına konan bir serçeye takıldı. Minik adımlarla asfaltın üstüne dökülmüş -ne olduğunu anlayamadığı- bir yiyeceğe doğru gitti. Birazdan olacakları tahmin edebiliyordu. Yeşil ışık yanar yanmaz arabalar yarışa başlamış gibi hızlanacak ve bu tehlike karşısında kuşta içgüdüsel olarak uçacaktı. Hayat işte böyle etki tepki ilişkisi içinde, savaş ya da kaç anlayışı ile var olmayı sürüyordu. Tıpkı kendisinin yıllar boyunca ilk tehlike işaretinde kanat çırpması gibi o serçenin de kaçmasını bekledi. Varlığını sürdürebilmek adına...

Fakat serçe kanatlarını kullanmak yerine öylece duruyordu. Hatta minik başını meydan okurcasına arabalara doğru bile çevirmişti. 'Niye kendini kurtarmıyor?' diye isyan etti içinden. Kuşun hareketsizliği kendi bedenini de ele geçirmiş, doğa kanunlarına ters düşen bu anın bir izleyicisi yapmıştı.

Yeşil ışık yandı. Uçması gereken serçe uçmadı.

Ezilme sesi naylon poşetin hışırtısı gibiydi. Doğallığın yapaylık altında can çekişiydi o küçük kuş. Arabalar olmasaydı, ormanların yerini alan caddeler olmasaydı uçması gerekmezdi. Serçenin ölümünü izledi. Bedeninin düzleşmesini, kaldırıma atılmış bir kâğıt parçasına dönüşmesini hafızasına kazıdı. O ses sadece bir hışırtı olarak dışarıya yansıdı ama onun beyninde şimşek gibi gürledi. Zihni, bir

buzun eriyip her yere dağılması gibi sığmıyordu içine, gözyaşlarını tutamıyordu artık.

Tam o sırada, öğlen güneşi gözlerine vurdu. Fakat ne kafasını çevirdi ne de gözlerini kapadı. Işığın, aydınlığın dış dünyayı görmesini engellemesini istedi. Gözlerini kırpmadan eskiden serçe olan kağıt parçasına bakmaya devam etti.

Gölgeyi doğuran ışık kadar ak, kör edecek kadar da parlak bir gerçekle yüzleşti. Evden, babasından kaçtığı andan beri korktuğu o gerçek şimdi hem bir umut hem de bir ölümcül tehlike halinde karşısına çıkmıştı. İçten içe, tıpkı yıllar önce kendisinin yaptığı gibi, Baran'ın da kendisini kurtarmasını bekliyordu. Sırf o eve dönmek için bunun olmasını umuyordu.

Bekliyordu, kardeşinin uçmasını bekliyordu...

Ancak şimdi aklının zindandan sıyrılınca evdeyken nasıl bir ortamda yaşadığını anımsamaya başladı. Tarih tekerrür ediyordu ama yine de insan yaşanılanların nasıl hissettirdiğini unutmuyordu. Serçenin arabanın altında ezilmesi gibi Baran da babasının çamur içindeki çizmeleri altında ezilmişti, eziliyordu. Yediği her bir dayakla biraz daha ölüme yaklaşıyordu. Ve belki de boynunun kırılma sesi tıpkı o hışırtı gibi basit, anlamsız ve ucuz olacaktı. Kendi acısını unutmaya o kadar odaklanmıştı ki başkalarınınkine de unutmuştu.

Uçması gereken kişi kardeşi değil kendisiydi...

ÖYLE OLSUN

Şeyda Aydın

@seydaaydin.official

“Uzanırdık ben ve yârim, salkım söğüdün altında ama artık kimsesizim, yaş dökerim ağacın yanında, yakarım ağıtımı ‘Ah canım söğüt...’, Salkım söğüt de ağlar yanımda, yakarım ağıtımı ‘Ah canım söğüt,’ yârim dönene dek bana,” diye başlıyor her şey.

Herkesin yana yakıla “Bir Başkadır” konuştuğu ve fantastik Netflix yapımlarını kötülediği şu zamanlarda sizlere, hakkı yenip üzerine pek konuşulmayan bir başka diziden; anlatıcısının üstün sesi ve tonlamaları ile izleyiciyi içine çeken, senaryosuyla şaşkına çeviren, **“ziyadesiyle harikulade”** bir diziden, Bly Manor’dan bahsedeceğim. Tabii ki de elimden geldiğince sürprizleri bozmadan... The haunting -of the hill house- adlı dizinin ikinci sezonu olarak servis edilse de, 9 bölümden oluşan Bly Manor bizlere farklı, hatta önceki sezonuna göre çok daha iyi bir kurgu sunuyor ve zarif sesli anlatıcının hikâyesi 1987 Londra’sına doğru uzanıyor. **“Manor”** bilindiği üzere İngilizcede görkemli ev; malikâne anlamına geliyor. Olaylar da Londra’nın taşra bölgesinde yer alan böyle bir malikânede geçiyor; geçmişinden kaçan genç bir öğretmenin birbirinden enteresan iki yetim çocuğa, hem öğretmenlik hem de bakıcılık yapması için yatılı mürebbiye olarak işe alınması ile başlıyor. Tabii

beklendiği üzere malikâne de sakinleri de epey tuhaf...

Tam da son romanım bitmişti ki yayınlanmasını beklediğim o sabırsız ve hisli süreçte bir de ne göreyim? İçinden zorla çıktığım ve hasretiyle yanıp tutuştuğum o gotik, sisli ve antika eşyalarla dolu atmosferi bana geri getirecek bir Netflix dizisi... “İşte budur bana iyi gelecek olan,” dedim ve izledim. Hikâye anlatıcı **Carla Gugino**’da sanki gelecekteki yaşlanmış

durgun halimi gördüm; sakin, bilgin, birikmiş acı-tatlı anılarıyla fazlaca üzgün, fazlaca yaralı...

Elbette ki bir de **Amelia Eve**’in canlandığı bahçıvan Jamie karakterini sevdim.

Neden her ikisini de sevdiğimi, bölümler geride kaldıkça noktaları birleştirdikten sonra anlayabilirsiniz. Şimdi tarzıma yakınlığı sebebiyle duygularıma yenik düşerek ballandıra ballandıra anlattığımı, hatta abarttığımı düşünebilirsiniz, belki bu benim kendi duygusallığımdandır; belki gotik hikâyelerin merkezinde yüzyıllık ahşap eşyalara ızdıraplarla sinerek ölümsüzleşen romantik hikâyeleri ayrı bir sevmemendir, kim bilir? Amma velâkin hakkını yememek lazım; her yönüyle gerçekten iyiydi hiçbir şeyin görüldüğü gibi olmadığı Bly Manor. Eğer olur da başlarsanız, lütfen her sahneye dikkat ederek, ehemmiyetsiz gibi görünen detayları yakalayıp izleyin, çünkü tüm tuhaflıkların gizemi, alelade zamanlarda durup bir yere bakıp dalan insanlar ve bunun gibi

ÖYLE OLSUN

Şeyda Aydın

@seydaaydin.official

ufacık ayrıntıların olduğu sahneler, bölümler ilerledikçe düğümlenen bir iplikmişçesine çözülüyor. Bilhassa bölüm 8 ve 9 hayli sarsıcı; nefes almadan izledim. Hele ki 8.bölüm, göldeki kadın gizeminin, izleyicinin boğazını sıkı sıkı anlatılması, ölümden sonraki hayatı sorgulamaya yeter de artar bile. Elbette ki bu bölümün başarısındaki en büyük etkenin, Carla Gugino'nun sesiyle hikâyeye edebi dille hayat vermesi olduğu tümüyle tartışmaya kapalı. Suretini kaybeden bir ruhun yörüngesindeki iki-üç yüzyıllık malikâneye yayılan o güçlü karanlık... İşte burada, arafta kalmış olan ruhların zaman kavramını yitirmesi ve sonsuz döngüye girmesi harikulade yansıtılmış. Bölüm 9'a diyecek pek bir şeyim yok, o gölün sularına kendimi bırakmış kadar oldum herhalde; muazzam bir finaldi.

Genel olarak diziye uzaktan, vitrinden baktığımızda, ürpertici bir gölün dibindeki malikânenin atmosferi sebebiyle her yerden hayaletler çıkacak, herkesi tek tek avlayacak gibi hissediyorsunuz ama izledikçe aslında tam bir trajediler sarmalına, evin odalarında ve arazisinde iz bırakan aşkların dramına şahit oluyorsunuz. Sadece

tek bir aşk da değil, ayrı dönemlere yayılan birkaç aşk hikâyesi...

Belirtmeden geçemeyeceğim, sürpriz queer bir aşkın dramı da cabası; her şeye tuz

biber olup kalbinize işliyor o son acı. Bly Manor'u spoiler vermeden yani sürprizleri bozmadan anlatmak gerçekten imkânsız, bu yüzden kısa kesip size "haydi ne duruyorsunuz, izleyin artık!"

demekten başka çarem yok çünkü senaryo öyle yerlerde sağ gösterip sol vuruyor ki, "Ah be!" deyip kalıyor, bildiğinizi sandığınız şeylerin aslında kaçırdığınız detaylarda, yanılışmalarda olduğunu içiniz cız ederek anlıyorsunuz. İlk bölümün ilk dakikalarında geçen, **"Birini gerçekten sevmek demek; onu sevmenin, onu kaybetmenin acısına değeceğini kabul etmek demektir."** cümlesi de son bölümün son dakikalarında anlam kazanıyor ve başa sarıp o bakışı hatırlıyorsunuz. Dünya genelinde yapılan anketlerde dizinin favori karakterleri Öğretmen Dani ve Bahçıvan Jamie olmuş, favori an ise, aynı ikilinin ay sarmaşığı anı. Ayrıca belirtmekte fayda var, evdeki bazı sahnelere izleyici kendi yakaladığını diye hayaletler gizlenmiş, onları görebilmek için tüm sahneleri dikkatle takip etmeniz gerekiyor, o kadar. Özetlemek gerekirse, jeneriğinden senaryosuna; oyunculuklarından diyaloglarına kadar her şeyin ince ince işlendiği edebi, gotik, romantik eserlerden farksız; hakkı yenerek üzerine konuşulmayan, ülkemizde hasıraltı edilen bir yapım Bly Manor. Karanlık ve soğuk gecelerinizde battaniyenize sarılıp izlerken sizi ürperteceği kadar içinizi ısıtacak anlara da sahip. Kabul etmeli, dengeyi iyi kurmuşlar. Son sahnelerde dendiği gibi, bu bir hayalet hikâyesi değil, aşk hikâyesi... Sonuçta, aşk denen şey evrenseldir; hangi coğrafyada yaşarsak yaşayalım cinsiyetsizce her insana da aittir aşk ve bıraktığı yaralar benzerdir. Aşk kaybetmektir bir manada, bazen bir gölün sularında, bazen bir ağacın altında... Başka sözüm yok bu dizi hakkında.

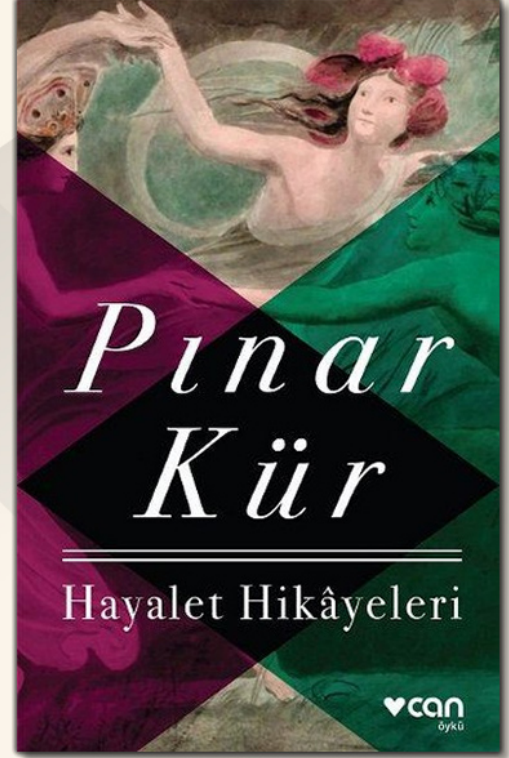
Pınar Kür HAYALET HİKÂYELERİ

Hayaletler... Nedir hayalet dediğimiz? Sözlük anlamına bakarsanız; gerçekte var olmadığı halde kimi zaman görüldüğü sanılan cin, peri, hortlak gibi düşsel görüntüler, demek.

Peki geçmişte kalan, öldü sandığımız duygular veya çoktan unuttum dediğimiz ama ara sıra beynimize üşüşen düşünceler... Bunlar da iç dünyamızın hayaletleri değil mi?

Yalanlar, bağlanmalar, aldatılmalar, aşklar, yalnız kalmalar, suçlanmalar, çok sevmeler, ayrılıklar... Evet, bunların hepsi de yaşadığımız ama bitmeyen, bitemeyen geçmişten bugüne taşıdığımız anıların içinde kalan hayaletler... Bazen de arada aklımıza gelen ama çoğu da yürekte derin iz bırakan yaşanmışlıklar... Bütün bunların yanına iyileşmeyen kalp kırıklığı ve yalnızlık da eklenince, hepsi birer hortlak olup, en büyük korkularımızı oluşturabiliyor. Ya saplanıp kalıyoruz geçmişe, ya da hangi insani ilişki içine girsek o hayalet yine karşımıza çıkıyor. Sırf yaşanmışlık olarak kalmayıp, geçmişi zehir ettiği yetmiyormuş gibi, korkular girdabına düşmüşçesine geleceğimizi de mahvedebiliyor.

Sonra bir yazar çıkıyor kısacık öykülerin içine tüm bunları öyle ustaca ve sarsıcı şekilde yerleştiriyor ki; farkına varmadığımız korkularımızın, sebebini anlayamadığımız geri duruşlarımızın, kapanmış ama hâlâ sızlayan yaralarımızın farkına varıyoruz. En önemlisi de gerçekte hangi yara, hangi sızı, hangi üzüntü kimin eseri ayırt edebiliyorsunuz.

Pınar Kür **Hayalet Hikâyeleri**'nde her öyküde okuru alt üst etmeyi başarıyor. Arkadaş bu nasıl zihindir, bu nasıl kalem, nasıl sarsıcı kurgudur! Ben bu kitabı çok severek okudum ve büyülenerek bitirdim. Konu, Pınar Kür olunca ne desem az gelir ki kendisi Türk edebiyatında kıymetli ve mutlaka okunması gereken bir isim.

Hayalet Hikâyeleri'ne gelince; daha önce yazarın eserlerini okumamışsanız biraz farklı gelebilir hatta ilk öyküyü başlarda kavramada zorlanabilirsiniz. Ama öykünün içine gerçekten girebilerseniz, eminim beğeneceksiniz. Hepinize bol kitaplı, okumalı günler diliyorum.

Sevgiyle ve kitapla kalın...

yabancı

Ne kadar süredir kendime yabancı olduğumu bilmiyorum. Kafamda sürekli aynı şarkıyı çalan teyp gibi aynı sorular tekrar edip duruyor. Hiçbir cevabı olmayan sorular. Peki neden kendime bu eziyeti ediyorum diyorum sonra? Neden kendimize bu eziyeti ediyoruz? Hayatla çetin bir kavga içine girmek kime iyi gelmiş olabilir bugüne kadar? Kalın duvarlarla kendine sınır çeken insanları kim iyi edebilmiş? İtiraf ediyorum. Ben edemedim. Edemedikçe daha çok zorladım o duvarları. Neredeyse duvarların altında ezilip un ufak olacaktı bedenim. Sanırım bunu yaşamaya bir adım kalmıştı. İyileşmeyi iyileştirmeye, olmayanı oldurmaya o kadar uğraşıp savaş vermişim ki, sonunda hem kendimle olan savaştan, hem de savaştıklarımla olan mücadeleden yorgun çıkmışım. En sonunda tek sıkımlık bir kurşun kalmış geriye. Eğer silahı kendime doğrultsam öleceğim. Sonra içimde derinlerden gelen bir ses duyuyorum. Cılız bir ses belki. “Dur”, diyor.

İçimdeki tüm duygular bir anda ortaya çıkıyor, cevap veriyorum cılız sese ama diyorum neden böyle oldu, ben ne yaptım, şurada şöyle

demeseydim, şurada şöyle yapsaydım. Bu cümlelerin başındaki “Ama” yı hiç atlamıyorum ve silahı hep kendime doğrultup suçluyorum. O kadar eziliyorum ki suçluluk duygusu altında...

Çok sonra bir an geliyor. Sanki hep o anı bekliyormuşum gibi. Düşüncelerin prangasından kurtulduğum o an. Özgürlüğe kavuşmam. Tüm yüklerin bedenimi yavaş yavaş terk edişi. Sanki savaşta mağlup olan tarafın savaş yerini terk eden askerleri gibi. Yenik, yorgun ama ölmemiş. Dışarda yaşanacak yeni hayata hazır. Yorgun gözlerim artık etrafa başka bakıyor. Hiçbir şey eskisi gibi değil belki, olamaz da. Yeniye kabulleniyor, kucaklanıyorum. Yeni bir savaşa hazır mıyım, yeni bir savaşta hangi taktikleri uygulayacağım bilmiyorum. Yeniden o duvarları yıkmaya çalışacak mıyım bilmiyorum. Sadece bekliyorum. Şebnem Ferah’ın şarkı sözlerini hatırlıyorum birden.

“Savaş filmlerinde olur ya, yaralı yaralı devam etmişim...”

“Herkes arkamdan bağırılmış kimseyi duymamışım...”

Sessizlik

Bir eli ensesinde, bir eli yanındaki kadının çıplak ve terli göbeğinde yatarken; belli belirsiz düşünceleri sanki kendi renklerini bulmaya çalışıyor, ama tavanın mutlak beyazı içinde kayboluyorlardı. Kırmızı attı olmadı, mor çaldı tutmadı... Nihayetinde vazgeçti. Beyaz, dedi, beyaz olmak nasıl bir his? Cevabı beklemeden kapattı gözlerini. Siyah bir fırçayla düşüncelerini boyama çalışıyordu şimdi. Tekrar, tekrar ve tekrar... Yarım yamalak imgeler kendini açığa vurmaya çalıştıkça savurdu darbeleri... Sıkıldı sonra. Elini, yanındaki ıslak göbeğinden çekip ensesindeki diğeriyle birleştirdi. Teri soğumuştü ama saçları hala ıslaktı. Hızla inip kalkan göğsü ritmini yeni yeni buluyordu. Gözlerini yeniden açtığında, göremediğine dair bir duyum, selamın aleyküm, şu an acelem var ama bir ara gelirim oturmaya...

Tavanın pütürlerinde dolandı bilinçsizce. Neden sonra birkaçını birleştirip anlamlı şekiller çıkartmaya çalıştı. Çatık kaşlı bir adam belirdi birden. Sağ gözü sol gözünden büyüktü. O da sol gözünü kısıp dikti bakışlarını. Sessizlik, ondan ilk sıkılanın oyunu kaybedeceği türdenken, her biri susmanın doğruluğunu kanıtlar nitelikte binlerce soru geçti aklından ve binlerce cevap.

“Şu çatık kaşlı adamı daha önce görmüş müydün?” Yaptığı hareket kadının görüş açısının dışındaydı ama kafasıyla da hafifçe gösterdi tavanın o kısmını.

“Efendim?”

Cümleyi kurmadan önce aldığı derin nefesle başlayan pişmanlığının bir ucu havaya karışan kelimeye bir çiklet gibi yapıştı, uzadı, uzadı, uzadı ve koptu. Yarısı gözden kayboldu, yarısı kucağına düştü, özünü kaybetti, farklı bir şey oldu. Kendi belirsizliğinde belirlenmekle meşguldü kadın, çıkıp başka birisininine ortak olmaya niyeti yoktu. Öylesine bir kelime seçmemişti yani. **“Efendim?”** Aralarındaki beyaz duvara yedi siyah harfle yazılan bir uyarı gibiydi. Geç bir uyarı: **“dikkat”** gibi değil de **“çarptın”** gibi...

Şaşırdı adam. Hani an geldiğinde tüm engelleri yıktığını sanırsın ama süratlisindir, göremez, emin olamazsın. Yani teker teker aşarsın engelleri, *-vardım diyebilmen için durman gerekir-* ama durduğun yer başka bir duvarın dibidir, inanmaz, hızını alamadan gider ve toslarsın. Bu bir farklı vazgeçmektir. Peki illa duvarı yıkmak mı gerekir? Atlamak da mümkündür pekâlâ üzerinden, karşıya seslenmek de... Aklına gelmez, getirmezsın. Gelirse de işine gelmez çünkü bilirsin ki **“başka şansım yoktu”** demek, yalan da olsa daha mutlu bir yoldur.

Sessizlik denen uçurumun öteki ucundan bağırdı Adam. Bağırdı, bağırdı ve bağırdı. Sesini duyuramayıp yaklaştı: bir adım, bir diğeri ve bir diğeri. Güm! **“Seni diyorum. Ya seversem?”**

“Sevmezsin. Can sıkıntısından o. Geçer.”

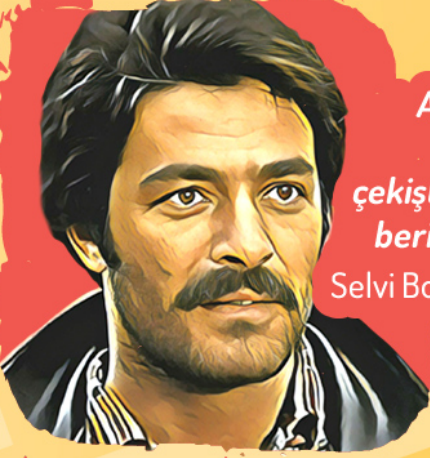
ÖYLE OLSUN

Atilla Buğra

@atilla.bugra

Nen var kuzum?

*Ayp değil mi ikiniz
bir olmuş adam
çekiştiriyorsunuz? Öğleden
beri bekliyoruz burada...*
Selvi Boylum Al Yazmalım - 1975

*Söyledim sana... Bu ara
dışarıda olmam lazım.
Üstelik büyük, esrarlı bir
meselenin de içine girmek
üzereyim. O işi bitirmeden
nasıl yakalanırım?*
Cingöz Recai - 1969

*Seni kaybettiğimi sanırken
yabancı bir ülkede
karşımda buluyorum. Bu
kadar acı çektikten sonra
bir daha bırakmam!
Severek Ayrılalım - 1971*

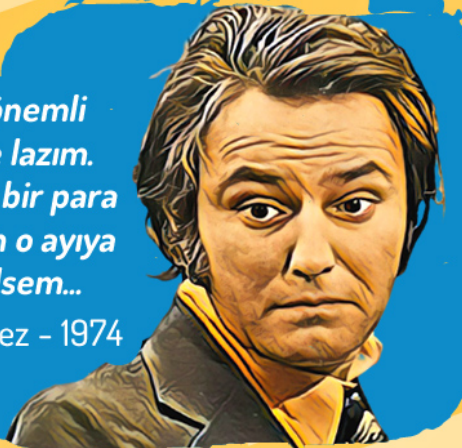

*Seninle evlenmek mi?
Demek senden
hoşlandığımı sandın.
Alay ettim seninle...*
Delisin - 1975

*Baban öldü... Onu
öldürenler, babanın
katilleri sağ kalacak,
cezasını görmeyecek,
öyle mi?*
Derviş Bey - 1978

*Evet belki para önemli
değil ama yine de lazım.
Kaderimiz Adana'lı bir para
babasına bağlı. Ahh o ayıya
bir imza attirabilsem...*
Yüz Lira İle Evlenilmez - 1974

ÖYLE OLSUN

Sibel Ferik

@sibelferik

Nefesimin Umudu

*Hiç düşündünüz mü?
Neden sevenler, sevdiklerine "Nefesim" der?
Gelin size bir hikâyeyle anlatayım...*

Bindiği umut kayığı batmış, denizin en derinliklerine. Dalgalarla boğuşmuş boğuşmuş, gücü tükenmiş, dayanamamış daha fazla. Bırakmış kendini derin sulara. Kıyıya vurmuş cansız bitap bedeni. Kıyıda oturup denizle sohbet eden bir genç görmüş, genç kıızı. Hemen koşup gelmiş yanına. Diz çöküp, yüzüne gelen saçları çekmiş usulca. Ne yapsa nafile, döndürememiş hayata. Elinde sıkıca tuttuğu istiridyeyi görmüş. Nazikçe almış avucunun içinden genç kızın. Bir ses dalgalanmış yüreğinde "Aç!" diye. Açıp bakmış istiridyenin içine.

Bir not; **"Denizin her dalgasında beni hatırla. Kulağına dayadığın her istiridyeye de, adını fısıldayacağım sana. Beni unutma."**

İşte o an, yüzüne çarpan dalgalardan açıp gözlerini, doğrulmuş delikanlı. Deniz kabarmış, dalgalar yanına kadar ulaşmış. Ne zamandır uyuduğunun farkına varamamış. Etrafına bakınmış hemen, içi burkulmuş. Tam kalkarken dalga ile gelen istiridyeyi görmüş. Hızlıca alıp kulağına götürmüştü. Bir ses fısıldamış: **"Unutma"**

Kalbi hızlı hızlı atarken şaşkınlıkla, istiridyenin

içindeki notu görmüş. Açıp okumuştü.

"Umut, İnanç, Sevgi..."

Aradan uzun zaman geçmişti. Delikanlı rüyasındaki genç kıızı ve gizemli notu hiç unutmamış.

Bir gün, deniz kenarında hüznle oturup dalgalar ile sohbet ederken, elindeki not rüzgârla birlikte denize doğru uçup gitmişti elinden. Telaşla denize girmiş almak için. Beline kadar gelince, durmuş. Çünkü yüzmeye bilmiyormuş. Sonra atmış kendini derin sulara. Notu almaya çalıştıkça batmış. Tam gücü tükenirken, bir el tutup çekmiş kendine. Denizin tuzlu suyundan yanan gözleriyle bakmış kendisini çekene. Öylece bırakmış kendisini sonra. Genç kıızı kıyıya kadar çekmiş baygın delikanlıyı. Yüzüne bakıp, gözlerine düşen bir kaç perçemi çekip, ılık umut dolu nefesini üflemiş dudaklarından. Delikanlı açmış gözlerini. Genç kızın yüzünü iki eliyle tutup fısıldamış, **"Nefesim nefesimdir bundan böyle..."**

Genç kıızı tebessümle koymuş ellerini, delikanlının ellerine **"Umutla bekledim nefesimi içine çek diye..."**

O zaman, bu zamandır söyler sevenler **"Nefesim nefesim oldu..."** diye.

ÖYLE OLSUN

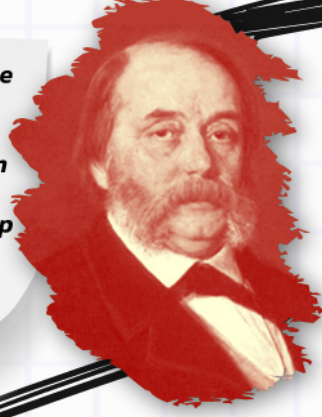
Sinem Karaçuha

@herhangibirokur

Ne Demiş?

"İnsan niçin yaşadığını bilmezse günü gününe yaşamakla kalıyor; günün geçmesini, gecenin gelmesini beklemekten başka zevki olmuyor. "Bugün nasıl yaşadım?" sorusuna cevap vermeden uykuya dalıyor, ertesi gün gene aynı hayat."

Ivan Gonçarov
Oblomov

"Güzel şeyler hızlı; doğru ve emniyetli olanlarsa yayıp bekleyerek yaşayanlardır."

Nermin Yıldırım
Unutma Dersleri

"Yolcu, bir gün yolunu yitirirsen, artık eski yolunu bulmaya çalışma, yeni bir yol ara kendine."

Ferit Edgü
Hakkari'de Bir Mevsim

"İnsan, başkaları onu düşündüğü sürece bu dünyada ölümsüzdür."

Magda Szabo
Yavru Ceylan

"Düşler, kişinin gerçeğine ucundan bucağından yaklaşırlar çünkü."

Pınar Kür
Asılacak Kadın

"Kötülük zevke doymaktan bıkmaz. Kavga eder, öldürür, ama yine de saygı kazanır."

Necib Mahfuz
Cebelavi Sokağı'nın Çocukları

SOSYAL MEDYADA ÖYLE' OLSUN

Eğlenceli içerikleriyle sizleri bekliyor!

oyleolsundergi